

Nr.2 - 1991
24. årgang
Pris 15,-

REBELL

NORD-IRLAND – 10 ÅR ETTER

BOBBY SANDS DØD



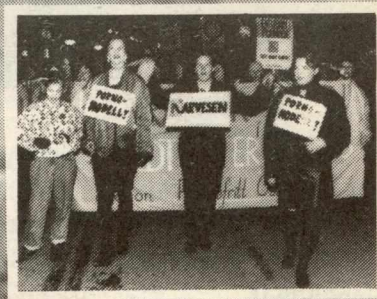
**ERITREA - FRITT
ETTER 30 ÅR?
S. 26-27**



**SOSIALKLIENT
MED VERDENS
STØRSTE HUS
S.7**



**TVERS IGJENNOM LOV TIL
SEIER... SANDEFJORD
S. 12-13**



**"DET ER IKKE SÅ LETT Å
SKYNDE SEG MED BAL-
LER" S.14-15**

BUDDHAS LIGNELSE OM DET BRENNENDE HUSET

Gothama Buddha forkynnte læren om begjærets Hjul, som vi er bundet til, og påbød at alle begjær måtte ta slutt, og at vi så uten ønsker skulle gå opp i Intet, som han kalte Nirvana. Da spurte en dag en av hans disipler: Hva er dette Intet, Mester? Vi så gjerne at alle begjær tok slutt, som du på bød, men si oss om dette Intet, som vi da skal gå opp i ligner det å være ett med alt som er skapt som når man ligger i vannet midt på dagen med lett kropp uten tanker nesten, dovner seg i vann eller sovner og knapt vet hvor langt teppet rekker men synker hurtig - om dette Intet altså er et muntert, et godt Intet, eller om dette Intet ganske enkelt er Intet, tomt og Betydningsløst.

Lenge var Buddha taus, så sa han likegyldig: Det fins ikke noe svar på ditt spørsmål. Men om kvelden da de hadde gått satt Buddhaen ennå under treet og fortalte de andre de som ikke hadde spurt, denne lignelsen: Jeg så nylig et hus. Huset brente. Rundt taket slikket flammene. Jeg nærmet meg og så at det ennå var mennesker ihuset. Jeg ropte i døren at taket sto i brann og oppfordret dem altså til hurtig å forlate huset. Men folk lot ikke til å ha det travelt. En av dem spurte meg med svidde øyenbryn om hvordan det var der ute, om det regnet om det blåste, om det fantes hus i nærheten og så videre. De der, tenkte jeg må brenne ihjel før de slutter å spørre. Sannelig, venner, den som ikke kjenner marken brenne under føttene slik at han drar hvor som helst heller enn å bli her ham har jeg intet å fortelle.

Slik talte Gothama Buddha. Men selv vi, som ikke lenger øver oss i tålmodighet, men i utålmodighet, og sette frem forskjellige forslag av jordisk art, og forkynner for menneskene at de skalkaste av seg sine menneskelige plageånd, mener at folk som ser kapitalismens bober over verden og likevel kommer med lange spørsmål om hvordan vi tenker oss at det skal gå med deres sparebøsser og søndagsbukser etter en omveltning, dem har vi ikke stort å fortelle.

BERTHOLD BRECHT.

Redaktør og ansvarlig utgiver: Jo Ryste
Redaksjon dette nummer: Ingolf Sundfør, Liv Gulbrandsen, Joakim Mehus Maria Orieta, Elling Borgersrud, Magnus Bernhardsen, Jorunn Folkvord, Ida Hjelde
Sats: Redaksjonen.

En stor takk til Mona og Torunn for ombrekking og paste-up.

Trykk: A/S Duplotrykk. Adresse: Rebell, gøteborggata 8, 0566 Oslo. Tlf 02- 37 73 50. Abonnement: kroner 50 for 4 nummer. Signerte artikler står for artikkelforfatters egen mening, og trenger ikke være sammenfallende med Rød Ungdoms syn. Ettertrykk tillatt og ønsket. Rød Ungdom, gøteborggata 8, 0566 Oslo.

Rebell er en partipolitisk avhengig avis.



Nord-Irland – side 17-19



Eritrea snart fritt – side 26-27

INNHold:

Side 1:

Side 2:

Side 3:

Side 4/5:

Side 6:

Side 7:

Side 8:

Side 9-11:

Side 12/13:

Side 14/15:

Side 17-19:

Side 20/21:

Side 22/23:

Side 24/25:

Side 26/27:

Side 28 :

Forside

Leder

Rubbel og bit

Trikkensiking

En kurder skal utvises

Sosialklient med verdens største hus

Borgerskapets hus - knuses ikke med rus

EF

Tvers igjennom lov til seier

8.mars 1991

Nord-Irland

Tsjekkoslovakia - etter revolusjonen

NGS- venstre om.

Debatt: Samling på venstresida ?

Eritrea: Snart fritt?

Bakside.

RUBBEL OG BIT



Attenåringene Gunnar Menich-Bache(tv) og Tore Michelsen (th) slutter opp om Ingve Iversen. De har meldt overgang fra henholdsvis AUF og SU etter at Iversen ble lansert som ny NKP-leder.

Friheten, avisa til Norges Kommunistiske Parti, er i sitt nummer 19.april full av indignerte leserinnlegg og småbitre kommentarer. Grunnen? NKP-lederen **Kåre Andre Nilsen(45)**, som selv er en unggutt i dette selskapet, sier takk for seg som leder. Han foreslår som ny lederkandidat den nåværende lederen av Rogaland NKP, **Ingve Iversen(18)**.

Dette fikk gemyttene i kok hos flere NKP-medlemmer. «Det som er saken er at jeg i radioen i dag hørte at en ung mann lanserte seg selv som parti-formann,» skriver et medlem fra Sør-Varanger. «Sentralstyrets arroganse i denne saken er enorm,» skriver et annet medlem i Friheten.

NKPs sentralstyre har gjort den tabbe å foreslå en landskonferanse i juni omgjort til et nytt landsmøte. Dette falt ikke i god jord, og formelle feil blir brukt mot sentralstyret. Det er imidlertid liten tvil om at det enkelte NKP-medlemmer reagerer mot, først og fremst er den uforskammetheten det er å foreslå en ten-åring som ny NKP-leder.

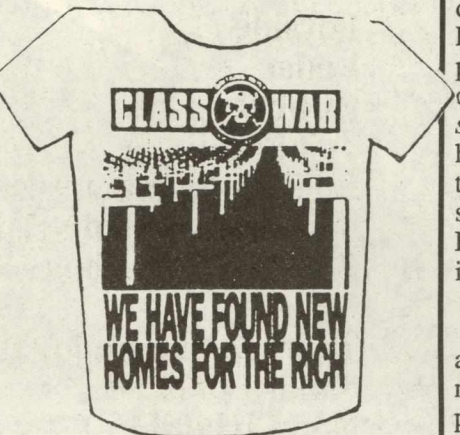
Rebell kan ikke annet enn å ønske **Ingve** lykke til. Dette blir spennende! For vår egen del må vi jo si at mange andre partier i vårt land kunne ha trengt ung fornyelse. Å ende opp som et generasjonsfenomen, trenger ikke være en særegen skjebne for NKP.

«CLASS WAR»

Våre yngre medlemmer har gjort Rebell-redaksjonen oppmerksom på den engelske avisa «Class War» som får vår hjemlige «Smørsyra» til å virke som et respektabelt menighetsblad i sammenlikning. Bortsett fra at de tre viktigste temaene i avisa ser ut til å være demonstrasjoner, øl og fotballkamper, har de engelske anarkistene noen aldeles heftige artikler som framhever klassehatet.

Under faste vignetter som »Scumbag of the month» og »Prize bastard» lar de diverse borgersvin få gjennomgå. «Parasitt» er et yndet adjektiv som blir brukt om alt fra trotskister til kapitalister.

Men noe av det virkelig store i denne avisa, er reklamen for T-skjortene deres. Spesielt en av dem falt vi umiddelbart for. Under et bilde av en kirkegård med



«vi har funnet et nytt hjem for rikingene»

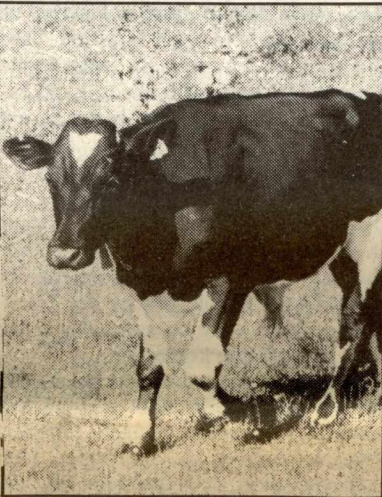
endeløse rekker av hvite trekors, stod denne elegante teksten »We have found new homes for the rich».

T-skjortene kan bestilles fra:
Surrey C.W.
P.O.box 132,
Redhill, RH 1

RØD UNGDOM PÅ TUR...

Fra våre kontakter på Rød Ungdom-kontoret kan vi røpe at leder og Oslo-leider av Rød Ungdom like før trykkestart i god behold hadde ankommet hovedstaden etter en strabasjøs tur i provinsene, nærmere bestemt i Trøndelagstraktene.

De to var meget imponert over den trønderske gjestefriheten, spesielt over en gratis frokost som de satt til livs på reisesens andre dag på Royal Garden Hotel i Trondheim. Da våre to sultne venner dukket opp i byen, var det bare dette spisestedet som severte skikkelig frokost. Med serveringsdamens hjertelige replikk



Eksempel på en ku.

«Her er det bare å spise fram til klokken ti,» lot ikke våre venner seg be to ganger. «Noe betaling var det imidlertid ingen som ville ta imot,» sier en av dem til Rebell.

Hva med å øke reisebudsjettet, Rød Ungdom?

Vel. Etter at våre kamerater fikk utvekslet arbeidserfaringer med representanter for Trondheim Rød Ungdom, fortsatte ferden nordover, til Verdal i Nord-Trøndelag. Her traff man de lokale Rebellen og var tilstede på en paneldebatt på Verdal videregående. Temaet var: «Utdanning og studiefinansiering.» Elevrådet hadde klart å dra opp representanter for de fleste politiske ungdomsorganisasjoner. Untatt Unge Høyre og AUF. De hadde bare ikke dukket opp.

Merkelig, når man tenker på alle de fine punktene om utdanning og studiefinansiering de har i programmene sine. For eksempel Unge Høyres punkt: «Styrket studiefinansiering må være: En

klar og systematisk opptrapping av stipendieandelen for alle,» (vedtatt på Høyres landsmøte i år.) Eller AUFs punkt: «Målet er fullstipendiering av studenter.» (Fra AUFs arbeidsprogram). Fullstipendiering betyr gratis studier. Kan grunnen til at representantene ikke kom, være at det er litt for slitsomt å forklare avstanden mellom liv og lære?

Kua er sjuk

Kamerat JO var Rød Ungdoms representant i panelet. Han forklarte forsamlingen at da han var på vei til møtet (..hvor har vi hørt den før?) så for seg det norske utdanningssystemet som ei sjuk ku, og hva de forskjellige partiene ville gjøre for å få kua frisk igjen.

Frp ville helt korrekt påpeke at kua er sjuk og råde deg til å selge den til naboen.

KrF ville be til Gud Fader om at kua skulle bli frisk.

Ap ville benekte at kua var sjuk i det hele tatt.

Høyre ville fortelle deg at alt var sosialistenes skyld.

Stopp Innvandringen ville bli bestyrta da de skjønnte at kua ikke var raseren og skyte den på flekken.



Eksempel på en sjuk ku.

SV ville sende kua til psykiolog og deg til krisepsykiater.

Vår løsning, fortalte kamerat Jo, var derimot at kua ikke fikk nok mat. Den var sulteforet. Løsningen var, i følge ham: «Stopp nedskjæringene i skoleverket. Gi skolen mer penger.» Det er kanskje unødvendig å si at applausen stod i taket.

»Alternativ intelligens»

Elevene på Verdal var sterkt med på paneldebatten og prøvde etter beste evne å sette FrpUs sjarmerende talsmann **Jan Erik Fåne** til veggs. Men det skal han ha: Han er utrolig dyktig til å komme unna alleslags ubehagelige spørsmål. Høflig glemte han dog å være da vår venn Jo fikk vippet han ut av likevekten med å påpe-



Verdal 1982...generalstreik. Verdal 1991...?

ke konsekvensene av FrPs skolepolitikk: De flinke blir flinkere og de dårlige blir dårligere. «Jeg vil ikke si at du er teit, men du må iallefall være i besittelse av en svært alternativ intelligens.» (Der fikk du den, Jo!)

Etter debatten gikk de unge politikerne for å ta seg en lunsj sammen. Våre to venner gikk heller ut i skolegården for å drive litt massearbeid og hygge seg med en gjeng politisk interesserte ungdommer som skulket to timer for å sitte ute og snakke i det fine været. Resultatet ble heller ikke så verst: **Seks påmeldte verdalinger til pinseleiren 18.-21.mai. JIIIPPI !!!!**

REDAKSJONEN

har hørt rykter om at forfatteren av trikkensnikerartikkelen på neste side, her om dagen selv ble tatt i kontroll på Majorstua. Det var dette med teori og praksis, da...

VIKTOR

Trikkes

Det er en bra dag. Solen skinner og skjærer meg i øynene, mens jeg kjører nedover til byn med Songsvannsbanen. Der på Tåsen skjer det, faen, kontroll. Seks-sju mørkeblå menn hopper på trikken, det er rett før de trekker fram colten og roper ; frys!

De har heldigvis ikke fått våpen enda, og de roper bare ;har du billett! Jeg har lite penger derfor sniker jeg på trikken. Jeg roter fram et falskt navn fra hukommelsen og gjør meg klar. Dagen som startet så bra er ikke så bra lenger. Jeg ser ikke fram til en stiv halvtime i krangel med eklingene.

Hvorfor sniker folk på trikken? Jeg tror det er mange grunner til at folk sniker på trikken. Noen ser på det som en sport, en spenning i hverdagen. Noen gjør det for og trene opp sin paranoide sans til den framtidige politi- staten. Noen gjør det for å trene opp observasjonsevnen. Jeg og jeg tror mange med meg gjør det fordi de har lite penger.

EN KONTROLLØRS BEKJENNELSER

Her om dagen snakket jeg med en kontrollør. Jeg spurte han om jeg kunne ta noen bilder, det kom ikke på tale, han var redd for hva som kunne skje hvis bildet av ham kom på avveie. Jeg spurte han om hva han trodde var grunnen til at mange sniker på trikken. Han var ikke et øyeblikk i tvil om hva grunnen hvar. »Det er for dyrt, hvis de som bestemmer, hadde slått av på prisen istedet for og legge på, så hadde mange fler betalt.» Sa han med stor sikkerhet i stemmen. Allerede her avduket han en intelligens som jeg ikke hadde regnet med at han satt inne med.

Jeg ble stående å prate litt med denne fyren. Det kom etterhvert fram at han syntes det var helt høi i huet at folk som er ansvarlige for store underslag og økonomiske misligheter skal kunne tvinge Sporveien til og sette prisen opp i stedet for ned. Han skjønte godt at folk sneik, og jeg fikk inntrykk av at han dreit langt i om det navnet den syndige oppga var ekte, bare det stemte med folkeregisteret.

SETTE NED PRISENE PÅ TRIKK OG BUSS ?

Sporveien hadde faktisk et forslag inne nå ved nyttårstid en gang om og sette prisen ned en krone isteden for opp. Det ble sikkert ikke realitetsbehandla en gang, for slik går jo ikke i det statsstyrte(les markedsstyrte), moderatsosialdemokratiske Norge. Trikk og buss skulle hvert gratis. Så derfor folkens, snik iveri av hjertens lyst og med god samvittighet. Se på trikkesnikingen som din lille private sivile ulydighetsaksjon fram til trikk

og buss blir gratis, iverfall mye billigere. Og så over til det esensielle. Hvordan lurar man svina.

LYNKURS I TRIKKE-SNIKING.

Her kommer Rebells lynkurs i trikkesniking for nettop de som syns det er riktig og snike på trikken men som ikke har turt på grunn av alle kontrollene.

Jeg brukte ikke lang tid etter at jeg flyttet til Oslo før jeg fant ut at å betale på trikk og buss var for dyrt for min usle økonomi. Det jeg derimot brukte lang tid på, var og finne ut hvordan det lar seg gjøre og la vær og betale eller betale så lite som mulig. Jeg og flere jeg kjenner har etterhvert kommet fram til endel brukbare løsninger.

Det første jeg fant ut var at det viktigste er å unngå kontrollene, på banen er dette litt vanskelig men på bussen og på bytrikken er dette fullt mulig, hvis det ikke er sivilkontroll. Svina avslører seg med at de parkerer en rød sporveisbuss i veikanten, den kan som regel sees på god avstand. når du ser en buss som er rart parkert, så går du bort og stempler. Noen ganger kan du se kontrollbussen så langt unna at du kan gå av på neste holdeplass og alikevel unngå kontrollen.

Leif A. Lier: Norges suverent mest kjente sniker.

SLUSEKONTROLLER.

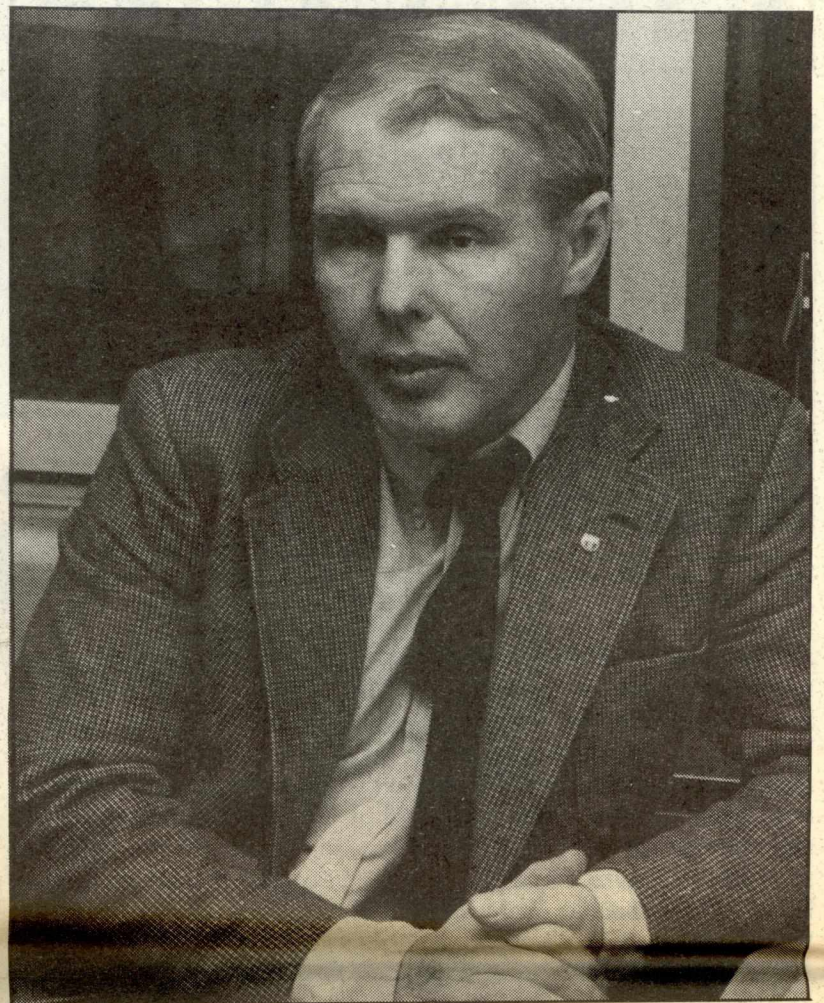
Slusekontroller på banen kan du oppdage hvis du har øya med deg, se etter små ting som ikke er som de skal være. For eksempel, folka på andre perrongen står og gliser og ser et sted som du ikke kan se, utganger fra stasjonen er »sperra» med plastikbånd, det er køer ved billettsperrene, eller du ser to eller flere mørkeblå uniformer på åtstedet.

Ved alle disse tilfellene gjeldert det og reagere, se og få stempla kortet dit så fort som faen. Svina bør helst ikke se at du stempler, men de kan ikke gjøre noe særlig fra eller til. Det verste de kan gjøre er å skrive ut en bot, men som regel furter de bare litt også er det greit. Så lenge klokkeslettet på kortet ditt er før klokkeslettet de skriver på bota, er det bare å gå å og klage til Sporveien etterpå. De vil få store vanskeligheter med og opprettholde forelegget.

Det er noen stasjoner med høyere frekvens av kontroller en andre, her har jeg tengt og ta for meg fire av dem. Det er for og forklare deg hvordan du kan klare og snike deg unna de virkelig kjipte kontrollene.

Stortinget er den største stasjonen i Oslo, bindeleddet mellom øst og vest, med mange ganger, tuneller, hjørner, trapper og sperringer. Her kan man aldri se kontrollene før du har gått av banen.

Sørg for at det hvertfall er en eller to personer som går foran deg, hold deg et stykke bak dem. Se på dem når de runder hjørnene, begynner de og fikle etter billett eller annet tull, så regn med at det er kontroll.



Istedet for og svinge rundt hjørnet, fortsetter du rett fram (forutsatt at det er mulig)

Poenget er, oppfør deg som du skal en annen vei helt til du har fått en titt inn i den tunellen som du skal inn i. Hvis det er kontroll oppe ved sperringene så går du enten til den

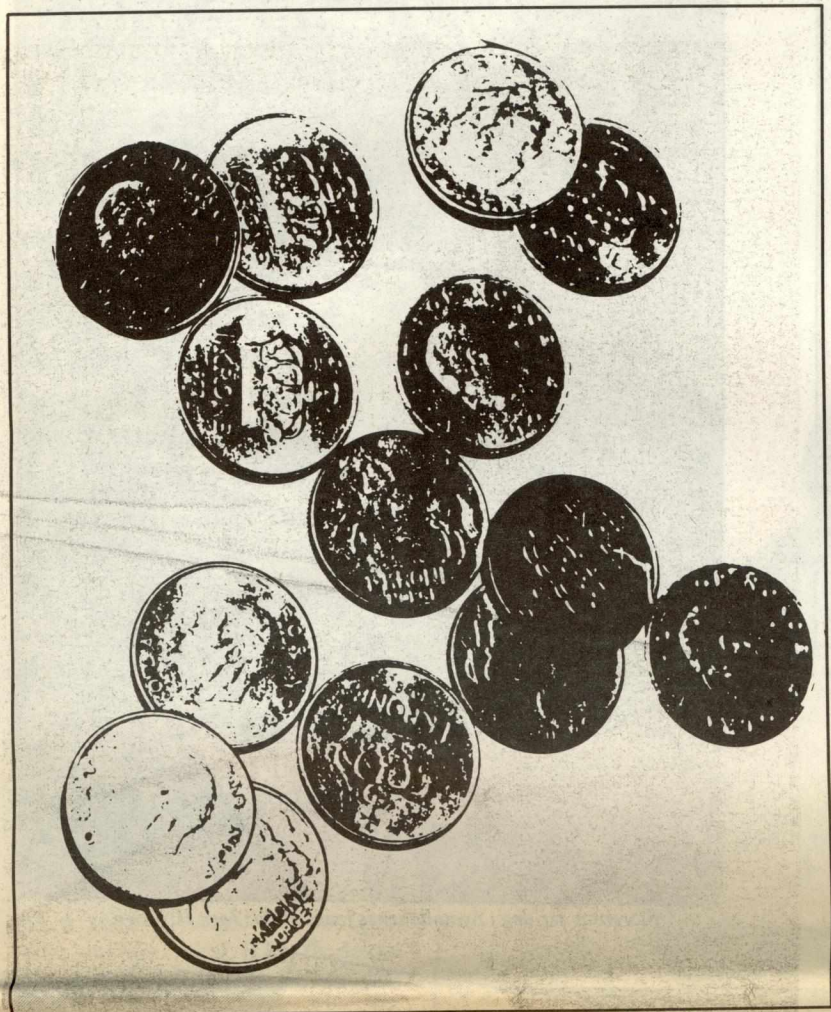
andre utgangen, eller ned til en annen bane.

Nationalteateret er en enklere stasjon og snike seg forbi. Kontrollene her er alltid på veien mot Stortinget, aldri oppover. (Unntaket er Reisende kontroll.) Her er det et godt poeng og sitte riktig plasert i trikken, det vil si



En slik utrustning er vanligvis ikke en nødvendig forholdsregel mot svina. Foto: Bernt Eide

snikking



Denne svimlende sum er selvfølgelig uaktuell å betale.

i foreste vogn, rett ved en stemplingsautomat. Se etter plastikbånd og glisende tryner.

Hvis det er kontroll her, så er det ikke alltid kontrollørene kommer inn på trikken, men klipp heller en gang for mye enn en gang for lite. Skal du av på Nationalteateret, og ikke er sikker på om det er kontroll, så går du bare sist ut av trikken, og kikker bort til sperrene. Hvis det begynner og hope seg opp med folk der går du bare inn på trikken igjen og stempler eller kjører videre.

På Majorstua gjelder det samma som på Nationalteateret, det er bare kontroll på vei til Stortinget. Ellers er det forholdsvis greit, du kan ikke gjøre noe særlig annet enn å følge med når trikken kjører inn på stasjonen. Og så stemple hvis du ser noe rart. NB det er viktig og sitte godt plassert, langt foran og ved en automat. En viktig ting som må nevnes er at trikkene pleier og skifte fører der. Så om du ser en enslig blå uniform, ta det med ro, vedkommende skal sikkert bare på jobb.

Tøyen er nok den stasjonen på østia hvor det er oftest kontroll, en kjip stasjon. Hvis det er kontroll nede på platformen er det ikke så mye du kan gjøre, det er nemlig ikke stemplings-automater inne på vognene til banene på østia. Hvis det er slusekontroll, kan du klare og snike deg unna, ved og gå opp til utgangen og ned igjen på andre siden. (Prøv og se ut som du bare skifter bane.)

NÅR DU BLIR TATT!

Når du så, en forferdelig dag, står der omringet av eklinger som »bare gjør jobben sin». Du er på nippen til og tilstå alt. Du er på fortvilelsens rand

I denne situasjonen er det viktig å ha forberedt seg godt. Løsningen er, oppgi et falskt navn. Men, viktig viktig, husk at du må ha fullstendig adresse og fødselsdato i tillegg. Og en ting til, alt må stemme med folkeregisteret. Siden du ikke kan vise eklingene noe legitimasjon, så har de radiokontakt med folke-registeret så de kan sjekke at identiteten du oppgir eksisterer. Så alt du har og gjøre er å pugge et navn med fødselsdato og adresse, kanskje du kan plage en du ikke liker i samme slengen.

Du må ikke prøve og bruke samme navnet mer enn tre ganger, dette er viktig. Fjerde gangen begynner eklingene og bli virkelig plagsomme, politiet kan fort komme inn i bildet. Selv om politiet ikke nødvendigvis er så farlig, så blir det i minstefall kjedelig slitsomt, iverstefall ganske dyrt.

Er det kontroll tidlig i måneden, så kan du komme deg unna på en annen måte. Si at du har glemt månedskortet ditt ett eller annet sted. Er du heldig og har kommet ut for en kul kontrollør så sier de bare »det er greit» i værste fall må du ned på kontoret deres og vise fram kortet, som du kjøper på vei ned. Du må riktig nok ut med et lite gebyr + prisen på månedskortet, men det kan lønne seg hvis det er tidlig i måneden.

Kommer du i en kontroll, og av en eller annen grunn skulle få lyst til og stikke av, prøv og overvei dette saklig og rolig i hodet ditt. Er det virkelig noen mulighet, så gjør det, for all del. Er du i tvil, så la vær, det er pinlig å få mye oppmerksomhet på grunn av et misslykka fluktforsøk.

Hvis du er under 15 år, er saken grei. De kan nemlig ikke bøtlegge deg. Det værste de kan gjøre er og

sende et brev hjem til deg, kult ikke sant.

Ellers, i andre situasjoner er det bare og bruke hue, tenk ut nye metoder hele tiden. Prøv og behersk nervøsiteten, opptre rolig og tenk klart. Alfa omega for en trikkesniker er og vere kreativ og ikke minst paranoid.

TIL SLUTT NOEN GREIE RÅD.

De bakerste dørene på de nye bytrikkene er enkle og åpne, det er bare et kraftig rykk i håndtaket på døra som skal til. Greit og vite i kontrollør hvor kontrollørene ikke kommer på helt bakerst.

Interne kilder i Oslo sporveier kan opplyse at førerene av trikker, busser og baner ikke pleier og skru av stemplings-automatene når det er kontroll. Dette er det kontrollørene som må gjøre når de er kommet på. Det betyr at du kan stemple kortet ditt helt til eklingene er kommet på. OBS, det hender at man kommer ut for sjåfører som hvil hjelpe kontrollørene, ved og skru av automatene.

Et triks som kan komme godt med er og ha et kort som du teiper over noen av feltene på. Når man så stempler kan man bare gni det bort seinere. Et teipa kort holder ikke en kontroll, men kan brukes til og lure sjåførene på bussene, sånn at de ikke begynner å lure.

TRIKKEHISTORIE

Det var en gang noen fyrer som skulle til byen for og drikke seg fulle. Siden de ikke hadde råd til og ta taxi så tok de trikken. Dette var snille lovlydige menesker som betalte på trikken, men de hadde sett det morsomme i og drive kontrollører til van-

vidd. Da de kom nedover mot byen var det plutselig reisekontroll, de slitsomme eklingene stormet på banen, og en av de slemme mennene spurte disse fyrene om de hadde billett. To av dem hadde billett, men den tredje fortalte kontrolløren at billett det hadde han ikke. Kontrolløren begynte sindig og diplomatisk og skrive ut et forenklet forelegg, han spurte den tredje fyren om navn og adresse osv. Denne tredje fyren var villig og hjelpsom, og var slettes ingen kranglefant, så han ga kontrolløren det han ville ha. Alt dette her tok selvfølgelig litt tid, men den slemme mannen var ved godt mot, dette gikk jo bra, nesten for bra. Det var helt til slutt, da denne slampen skulle skrive under på forelegget at ting skar seg. Da den tredje fyren fikk beskjed av den slemme mannen om og skrive under på forelegget, sa han at det ville han ikke for da måtte han jo betale mange penger. Da ble kontrolløren litt overasket, alt hadde jo gått så bra hittil, selv om slampen hadde vært nesten slitsomt velvillig, han kjente at pulsen begynte og bygge seg opp og at et appoplektisk anfall nærmet seg, det hadde vært en lang dag, og han kjente rødmen stige i ansiktet. De to andre fyrene begynte nå og riste i kroppen, holde seg for munnen og se ut av vinduet, jo rødere kontrolløren ble jo mere ristet fyrene. Kontrolløren mobiliserte alt han hadde av selvkontroll og freste ut: hvis du ikke har billett så må du betale. bot. Da svarte den hjelpsomme fyren, jammen da må jeg jo betale, og hva er vitsen med å kjøpe månedskort da.

Den skarpeste leseren vil kunne observere en mulig sniker på dette bildet.



SJU KAMERATER HENRETТА

- Kurder blir sendt tilbake

Kurderen Reza var på besøk hos sin sønn, Ramin, i Oslo da nyheten om at sju medlemmer av Kurdistans Demokratiske Parti Iran (KDPI) fra hans hjemby var arrestert og henretta. Nå truer myndighetene med å sende ham tilbake.

Sønnen Ramin arbeider iherdig med å hindre farens hjemsendelse til en mildt sagt usikker framtid i Iran. Han har fått omtale i Ny Tid og Klassekampen og fått SVs stortingsgruppe til å rette et skarpt brev til Justisministeren.

- Hva skjedde i Iran da faren din, Reza var på ferie?

- Faren min kom til Norge i begynnelsen av september i fjor. Han kom for å være på ferie sammen med meg og fikk deretter høre om arrestasjonene og henrettelsene. Regjeringsorganet i Iran, avisa "Ettelaat" har skrevet om dette, så det er ingen tvil om hva som har skjedd.

- Hvilken kontakt hadde Reza med de henrettede?

- De var aktive i hans parti KDPI. Det er nok for å bli arrestert. Han kjente personlig en av de henrettede, ikke de andre. Partiet er inndelt i celler nettopp fordi folk ikke skal kjenne hverandre, slik at arrestasjoner ikke skal rulle opp hele partiet.

- Hva har skjedd seinere som gjør at han er redd for å reise hjem?

- Familien vår er blitt forhørt. Den islamske militsen Pasdaran har spurt ut min mor. Posten fra Iran og hjem til meg har blitt åpnet. Et eksempel på at de gjennomfører posten, er at et av brevene var åpnet og teipet igjen over stempelet da det kom fram.

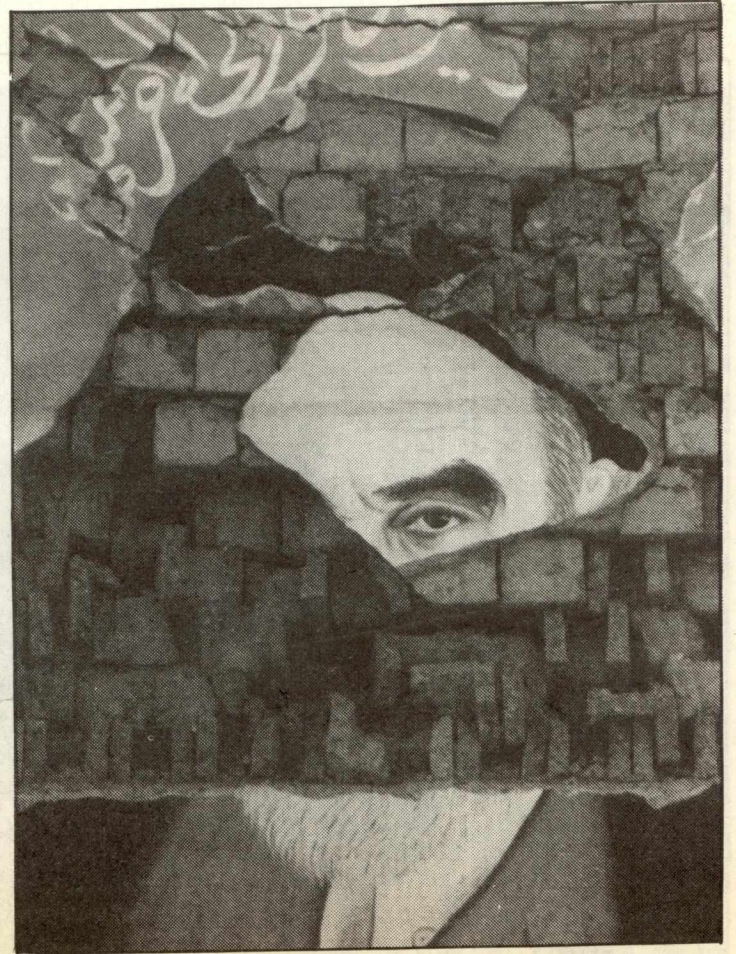
- Når skal faren din sendes hjem?

- Han skulle vært ute av landet 22. april, men det er blitt utsatt. De sier det er ufarlig, men hvordan kan det være ufarlig for en person som driver med politikk å dra tilbake? Norske myndigheter sier de hjelper kurdere. Hva slags hjelp er det å sende en kurder som er i fare tilbake?

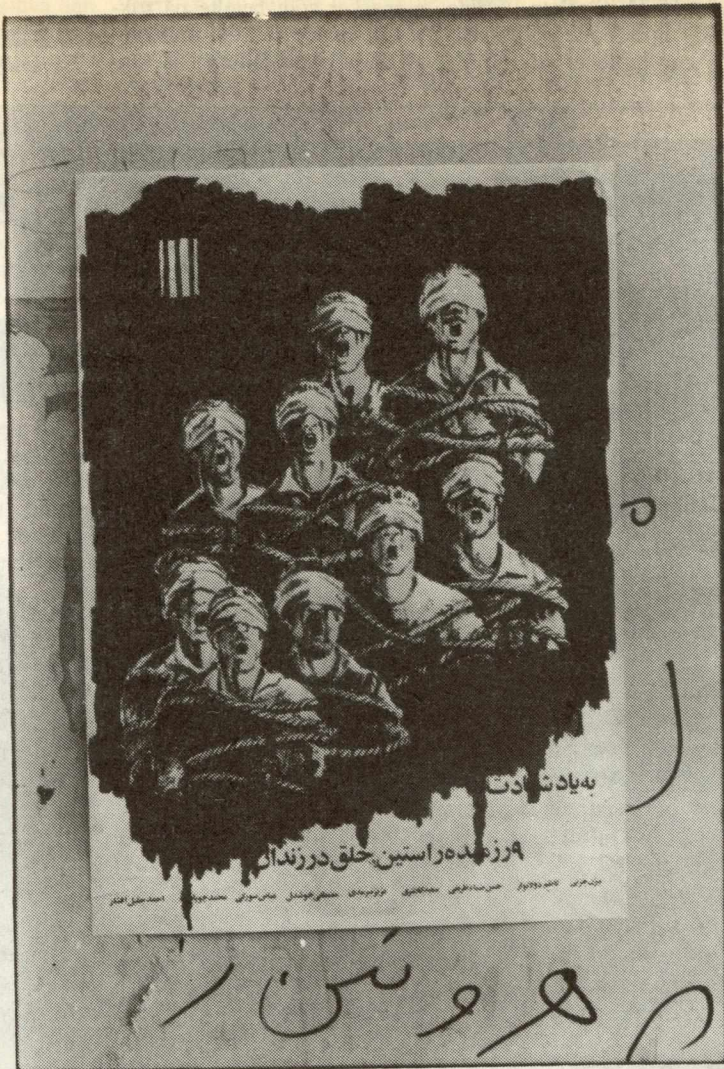
Ramin eier en butikk på Grünerløkka. Han klarer seg sjøl uten noen form for sosialstøtte. Han trenger heller ikke hjelp i butikken. Alt han ber om, er at faren skal få bli og ikke bli sendt tilbake til forfølgere i Iran.

Jo Ryste, leder av Rød Ungdom, sier til *Rebell* at Justisdepartementet må belage seg på kraftefulle protester dersom ikke Reza får bli i Norge. - Et klarere tilfelle av maktmisbruk fra Kari Gjesteby og hennes klan innen Justisdepartementet skal en lete lenge etter. Både Rød Ungdom og andre anti-rasister står klare til å aksjonere mot denne tåpelige utvisningen som setter Rezas liv og sikkerhet i fare, sier Jo Ryste.

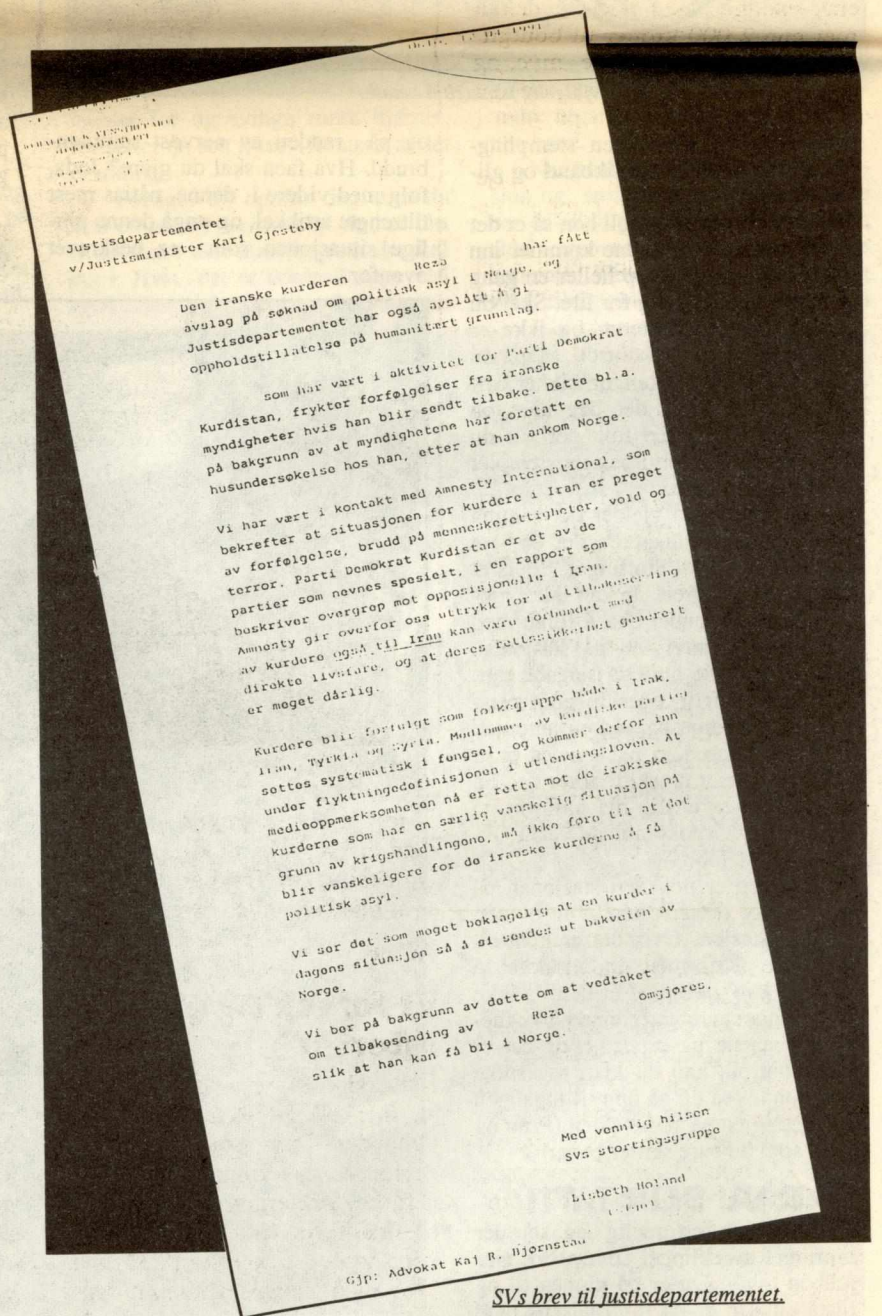
VIKTOR



Storebror ser deg i Ayatollahenes Iran. Foto: Jørn H. Moen.



Norske myndigheter sier de hjelper kurdere. Hva slags hjelp er det å sende en kurder som er i fare tilbake? Foto: Klassekampen.



SVs brev til justisdepartementet.

SOSIALKLIENT MED VERDENS STØRSTE BOLIG

Nok engang har Oslo Kommunes politikere lagt frem et forslag på å redusere sosialhjelpssatsene. Denne gangen skal de reduseres med over ti prosent. Kommunen sier at de gjør det for å spare ca. 48 millioner kroner i året. Dette gjøre man samtidig som topp-lønnene i Oslo blir økt med åtte millioner i året.

Konsekvensen av forslaget vil være at enslige får 450 kroner mindre å leve for i måneden, og at enslige med et barn får 950 kroner mindre å leve for.

Det ligger også inne et forslag på å sette et »tak« på boutgiftene; enslige skal ikke få dekke mer enn 2 000 kroner til boutgifter. 2 000 kroner er ikke mye, og sannsynligheten for at mange kommer til å måtte bo på gata i framtida er stor.

Rebell har snakka med Terje Odland, en som blir rammet av dette nye forslaget.

»Da jeg kom hjem etter å ha avtjent verneplikten, fikk jeg vite at det hadde vært innskrenkninger på jobben, sånn at det ikke var bruk for meg. Jeg dimmiterte altså til arbeidsløshet og bolig løshet.»

Terje meldte seg med engang arbeidsløs, og begynte å søke på jobber, men det var/er ingen jobber å få. Boligløs som han var, hadde han ingen annen løsning enn å oppsøke sosialkontoret.

»Før jag oppsøkte sosialkontoret hadde jeg funnet meg en hybel til 3 200 kroner i måneden. Det er 300 kroner lavere enn normen på sosialsatsene til bolig. Dette hadde jeg gjort for å gjøre jobben enklere for sosialkontoret og få et sted å bo fortere. På Røa Sosialkontor (bostedsløse blir plassert på sosialkontor etter fødselsdato) nektet saksbehandler å behandle saken, og ba meg isteden om å selge bilen.

Bilen var verdt 5000 kroner, og siden jeg dimma hadde jeg måttet sove i den. Og for å ha et sted å sove, måtte jeg jo ha den.»

Som en siste utvei prøvde Terje å få rekvisisjon til et hospits, men det var altfor dyrt for kommunen. I steden for tilbød de han verdens største bolig, nemlig den åpne himmel, gata. Kommunen



Dette bildet taler vel for seg selv

synes at Terje kunne nøye seg med et gatehjørne eller portrom. Og skal vi tro Terje er det mange som blir behandla mye verre enn han.

Et forsøk på et intervju.

Redaksjonen synes at det er ganske merkelig at Røa Sosialkontor behandla Terje som de gjorde, derfor tok vi å ringte dem opp for å få en forklaring eller kommentar til det Terje fortalte oss. Første gang vi ringte ba vi om å få snakke med saksbehandleren hans.

Hun var opptatt, men skulle ringe tilbake.

Det gjorde hun ikke, så vi ringte tilbake to dager etterpå. Da fikk vi beskjed om at det bare var sosialsjefen som kunne svare på spørsmål, og han var bortreist.

Men han kom igjen om en uke, og vi kunne ringe han da. Det gjorde vi tre ganger. Han var av en eller annen grunn alltid opptatt, og hadde aldri tid til å ringe tilbake. Vi fikk rett og slett det inntrykket at han ikke ville snakke med oss.

Derfor kjære leser går du glipp av et intervju, eller en kommentar

på saken til Terje.

» Jeg finner mange likhetstrekk mellom 30-åra og idag. Du kan si at historien gjentar seg. Når sosialhjelpssøkerene øker i antall, strammes det inn på sosialen. En stram kontroll av sosialhjelps søkeren og misbruket blir oppskriften på hvordan få ned utgiftene til sosialhjelp.

»De driver krig mot de fattige....»

Kommunen umyndiggjør sosialklientene og gjør det omtrent umulig å komme på sosialkontoret. De

som alikevel klarer å komme fram blir stempla som misbrukere. På denne måten forhindrer Oslo kommune at mange som trenger det, går veien til sosialkontoret. Dette blir gjort for å spare penger. For meg ser det ut som at det enda en gang er de aller fattigste som skal betale Oslo kommunes korrupte sløsing og topp-lønninger.

Jeg tror at det hele hadde sett bedre ut om kommunen isteden for å motarbeide de fattige hadde prøvd å motarbeide fattigdommen»-

JO RYSTE



Foto Odd Iglebæk

Rusgiftenes historie er historie om undertrykking og jakten på maksimal profitt. Det har eksistert rusgifter på alle stadier opp gjennom historia, og overklassen har alltid visst utnytte disse rusgiftene. Fra inkatidens kokablader til dagens alkohol-kapitalisme har borgerskapet delagt arbeiderene/underklassen med dop.

Dop er en fellesbetegnelse på narkotika og alkohol, og i resten av denne artikkelen vil dop bli brukt når det er snakk om rusgifter generelt. All dop har den virkningen at folk som bruker den blir rusa/ikke helt klare i toppen, på en eller annen måte. Av noe dop blir du dringings og av noen andre foretar du dine helt private stjerne-reiser.

Jeg tror at for kunne forandre et samfunn, må du være klar i toppen. Og klar i toppen blir du ikke av dope deg ned. På bakgrunn av dette blir det enkelt komme frem til slutningen:

»Dop er ikke en kraft for å forandre samfunnet, det er tvertimot en kraft for bevare det bestende» Dopen har alltid vært/vil alltid være et våpen borgerskapet kan og vil bruke mot underklassen.

ALKOHOL-BORGERSKAPET

Borgerskapet tjener grovt på at arbeiderklassen doper seg, både økonomisk og sløvhetsmessig. Alkoholborgerskapet er et rikt og mektig borgerskap, som har lange rike tradisjoner på tjene

grovt på andre menneskers fornedrelse.

Carlsberg og Heineken er to av de største bryggeriene i Europa, og samtidig to av de største bedriftene. Det at ølet nevnte bedrifter produserer i bunn og grunn har samme funksjon som heroin (nemlig dope folk) ser ikke ut til bekymre eierene i noen særlig grad. Bare tanken på at de ikke gjør verden en tjeneste ville nok ryste dem alvorlig.

Det bekymrer heller ikke alkoholborgerskapet at de hvert år bruker opp millioner av tonn med korn, poteter og mais til produsere sprit. At denne maten i stedet for kunne vært brukt til å fø verdens befolkning driter de i.

I vår syke verden blir det kjørt kampanjer for få kokainbnder til dyrke hvete, samtidig som vi i vesten bruker enorme mengder av det samme stoffet for lage vår verdensdels dop, alkohol. Det kan tenkes at det har noe med borgerskapet vil ha all profitten sjøl.

DOP - ET VÅPEN

Det at alkoholen er et våpen mot arbeiderklassen er også noe den bevisste arbeiderklassen har vrt klar over lenge. Mange tror at avholdsbevegelsen i Norge blei finni

på av gale kristne fanatikere fra vestlandet. Det stemmer ikke. Det var først og fremst arbeiderklassen som organiserte seg i avholdsbevegelsene.

Og i 1919 hadde de ulike avholdsorganisasjoner over 257 000 medlemmer. Det samme året fikk avholdsbevegelsen kjempet igjen mot forbud mot alkohol sterkere enn 12%. Det er i praksis et forbud mot alt sterkere enn vanlig vin. Og de klarte ved beinhard kamp holde på dette forbudet i 7 år, da tapte de en folkeavstemning med 55% mot 45% av stemmene, og utover på 40-tallet ble avholdsbevegelsen tatt over av kristenmoralistene.

Men også i Norge nå idag ser vi at den bevisste delen av arbeiderklassen tar avstand fra dop. Under streiken i Sauda i 1970. Gjennomførte de strikende et knallhardt totalforbud mot alkohol så lenge streiken varte.

Et annet eksempel er da mange hundre fikk sparken på EB ifjor. Da sa klubblederen dette til de som var blitt sparka: »Kamerater, ikke dreck dere drita i helga Ikke slå koner og barn. Ta heller å oppsøk hverandre og snakk sammen.» Dette sitatet viser godt hva som er jævlighet med dop. Det viser at dop ikke er bare noe som angår den enkelte, men at dop er

et direkte angrep på arbeiderklassens viktigste våpen. Nemlig samhold og solidaritet. Dop er og har alltid vært et viktig middel for splittet arbeiderklassen. Dop fører nemlig til at folk isteden for ta opp kampen opp mot det som skjer her i samfunnet, så tar du melder deg ut. Dopen blir en flukt fra alt det vonde du opplever hver dag. Problemet er at ved melde deg ut kan du ikke forandre noe. De eneste som tjener på at folk doper seg er borgerskapet.

For at jeg ikke skal framst som noe puritansk udyr, vil jeg i anstendighets navn få klargjort at jeg ikke mener at folk som tar seg en øl hverken er delaktig i folkemord, eller er overløpere som samarbeider med borgerskapet.

HVORFOR DRIKKER JEPPE?

Det å drikke alkohol er endel av en 1000-årig lang kultur her i Norge, og jeg tror at det å fjerne alkoholen er en prosess som vil ta lang tid. Det er nemlig en grunn til at Jeppe drikker. Og grunnen har sammenheng med at Jeppe ikke har det så bra.

Så lenge Jeppe ikke blir oppdratt til takle problemer uten dop, eller at man fjerner endel av grunnene til at han drikker, vil det

sette alkohol på forbudslista, bare føre til at Jeppe vil drikke ulovlig alkohol eller finne seg et nytt dop.

Jeg tror at borgerskapet ikke er interessert i at Jeppe skal klare takle problemer uten dop. Det passer dem nok ganske godt at han drikker. Jeg tror vi må ta fra alkoholborgerskapet makta, og lage et samfunn inrettet på folk, for kunne gi Jeppe et alternativ til dop. Et alternativ som ikke sløver, men som bevisstgjør.

RUS I ET HISTORISK PERSPEKTIV

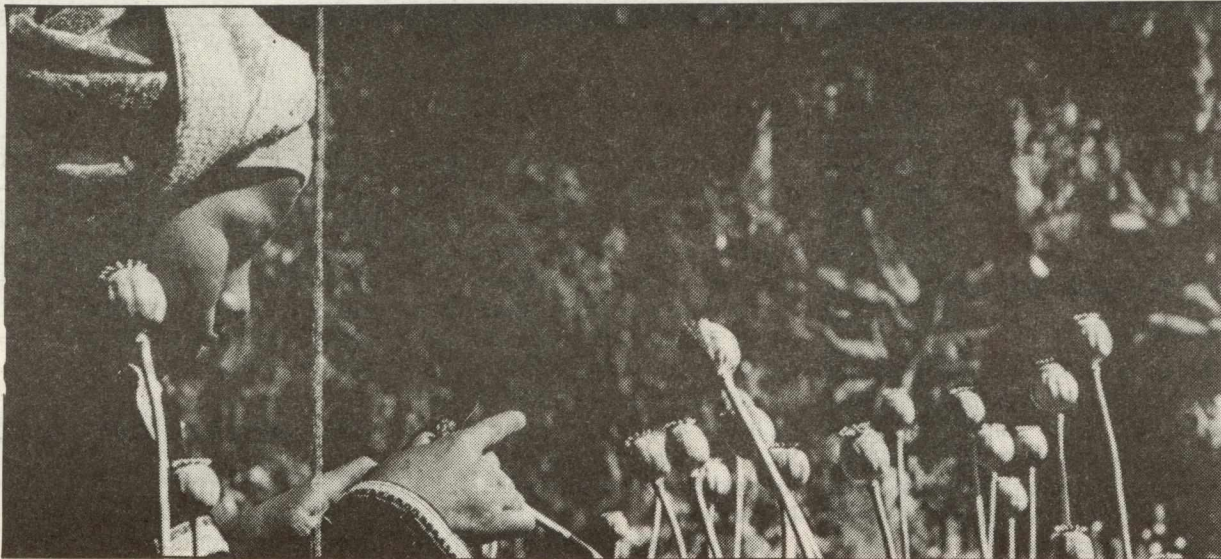
Inkatidens rus var Kokablader. De ble dyrket på store plantaser, med enorm profitt for prestene. Kokabladerne hadde også den fordel at folk kunne jobbe hardere og ble sløvere.

På 1800-tallet førte engelskmennene krig mot Kina for retten til selge opium. De vant krigen, og resultatet var at mange millioner kinesere ble opiumsslaver. Imperialismen ødla folk i sin evige søken etter maksimal profitt.

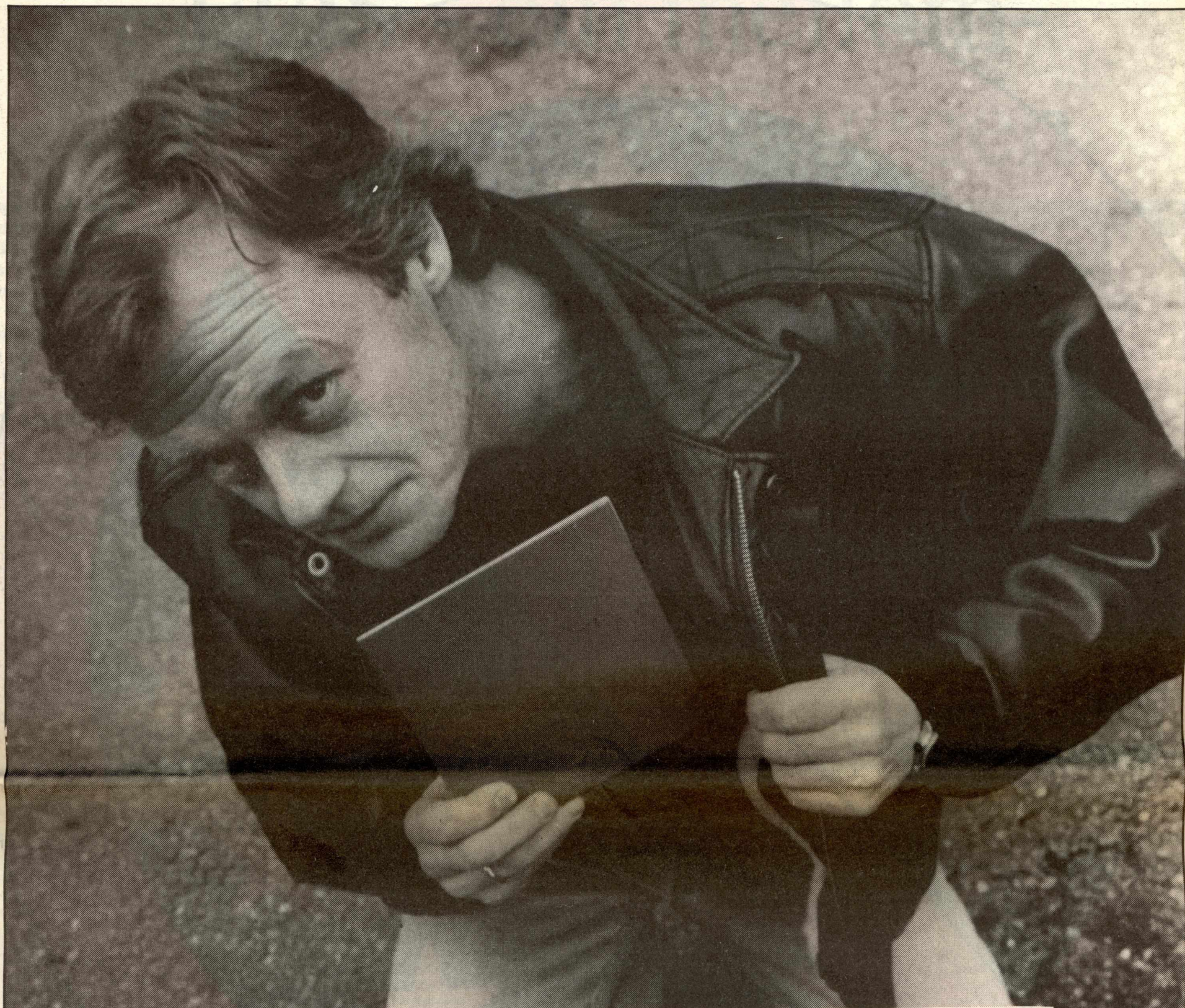
I Norge fram til 20-tallet var det vanlig betale ut endel av lønna i Sprit. Den eneste rasjonelle grunnen til dette må ha vært at borgerskapet visste at en drita arbeiderklasse ikke lager revolusjon. Og det visste den revolusjonære arbeiderklassen også faen så godt. Under Soweto opprøret i 1976 var det første som ble herpa av ungdommene som gjorde opprør, spritbulene. Det første som ble bygd opp igjen når opprøret ble slått ned var de samme spritbulene.

I dag organiserer USAs regjering et kjempesalg av kokain gjennom etterretningsorganisasjonen CIA. CIA tjener enorme mye penger på salg av kokain til unge/fattige folk i vesten. På dette får de en dobbel gevinst. Mange penger de kan bruke til betale kriger mot folk i den tredje verden, og rusa sløve folk hjemme.

JO RYSTE



Fattige bønder i sør må dyrke opium, koka og lignende for å tjene penger så de kan få mat. I det rike nord, brukes hvete, poteter og mais til å lage alkohol. Skjønn det dem som kan !!



Avis for 90-åra

”Uten Klassekampen vil EF-motstanderne bli henvist til å skrive leserbrev og håpe på Aftenpostens nåde.”

TROND KIRKVAAG
Programsekretær, Oslo.



☐ Ja, Jeg vil abonnere på Klassekampen i et kvartal for bare 270,- kroner

☐ jeg vil abonnere på lørdagsklassekampen i et halvt år for 215,- kroner

Navn:

Adresse:

Poststed:

Telefon:

Porto er
betalt etter
avtale nr. 101
106/3

BREV

Postboks 83
Bryn
0611 OSLO 6



NEI TIL SALG AV NORGE

EØS - ein mellomstasjon på EF-vegen

Tingingane om eit Europeisk økonomisk samarbeidsområde (EØS) byrjar nærma seg slutten, og om regjeringa greier styra prosessen slik ho ønsker vil ein avtale liggja klår til handsaming i stortinget om ikkje så lenge. Sjølv om tingingane har gått jamnt sidan våren 1989 er mange uvisse på kva EØS eigentleg er for noko.

Arbeidarpartiet har heile vegen hevda at me berre har eitt alternativ til EØS-avtalen: Fullt medlemskap i EF. Er dette rett, og kva inneber ein EØS-avtale for Noreg?

Folkerøystinga om norsk medlemskap i EF i 1972 var eit av dei største politiske nederlag til DNA i etterkrigstida, og førde partiet ut i ei krise som berre vart styrkt då den økonomiske politikken til partiet byrja slå feil mot slutten av 70-talet. Den dominerande posisjonen partiet hadde hatt i heile etterkrigs-tida vart svekka, og dette har i sin tur ført til ei kraftig omlegging av politikken til partiet på 80-talet.

At leiinga i partiet i dag ønskjer fullt medlemskap i EF skin ganske tydeleg gjennom, men samstundes er partiet redd for å gå på eit nytt nederlag som vil stenga EF-vegen i lange tider framover. Om partiet i dag køyrer fram EF-medlemskap slik det gjorde i -72 vil ein og få ei kløyving innan partiet som leiinga ikkje ønskjer.

Presidenten i EF-kommisjonen, Jacques Delors, heldt 17 januar 1989 ein tale i EF-parlamentet der han opna for eit tettare samarbeid mellom handelsorganisasjonen EFTA og EF i staden for å byggja samarbeidet mellom EF og EFTA-landa på frihandelsavtalar mellom EF og kvart av EFTA-landa. Med det opna han ein veg ut av dilemmaet til Arbeidarpartiet, og EFTA samla seg til statsministermøte i Oslo alt 14-15 mars same året.

Vegen mot eit Europeisk økonomisk samarbeidsavtale var opna.

FRIHANDELSAVTALE -EØS

I diskusjonane kring ein EØS-avtale vert tilgangen til den indre marknaden i EF ofte dregen fram. Men EØS dreier seg ikkje om tilgang til den indre marknaden. Norske varer har hatt tollfri tilgang til EF-marknaden sidan 1977, som ei følgje av frihandelsavtalen mellom Noreg og EF. Foredla fiskeprodukt er det einaste vareslaget som vert tollagt ved eksport til EF.

EØS dreier seg om størst mogleg gjennomføring av dei fire fridomane innanfor EØS-området: Fri flyt av varer, kapital, tenester og arbeidskraft. I tillegg skal EØS gje EFTA-landa full deltaking i EF-samarbeidet på område som utdanning, forskning og utvikling.



Aksjon mot nedleggelsen av Viking-Dekk, april-91. Konesjonslovene blir ikke brukt.....

Foto: Ola Sæther

Dette vil innebera at ein gjev frå seg mange av dei viktigaste føremunene med det tilhøvet Noreg har til EF gjennom frihandelsavtalen. Ein vil få ein overnasjonal EØS-domstol for å sikra handhevinga av dei fire fridomane, Noreg må kvitta seg med dagens konsesjonslovgjeving, og på sikt kan høvet til å setja krav til varer som vert marknadsført i Noreg verta uthola.

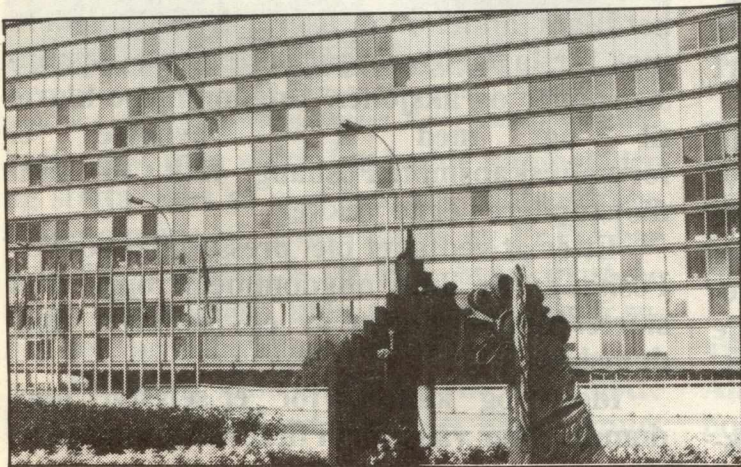
KONSESJONSLOVENE

I dag er næringsverksemd her i landet underlagt konsesjonslover som skal sikra nasjonal råderett over naturressursar og hindra utanlandske spekulasjonskjøp av norsk næringsverksemd. Den fyrste av desse konsesjonslovene, «panikklova» av 1905 vart vedteke for å stogga utanlandske oppkjøp av fallrettar i norske vassdrag. Seinare har det vorte vedteke fleire konsesjonslover kome til, dei siste for å sikre norsk råderett over oljeressursane i Nordsjøen.

Mykje av norsk næringsliv er etter måten små og kapitalsvake einingar som er utsette for utanlandske oppkjøp. Likeins er mykje av næringsverksemda her i landet bygd opp kring

*Bildet til høyre: Disse båtene blir nok liggende med en EØS-avtale.
Foto: Lars M. Hjorthol*

*Bildet under: EF-Hovedkvarteret i Brussel; vil vi gi oss makta til de som sitter her inne?
Foto: P.M. Johansen*



...Og de er uansett ikke særlig gode.

Foto: Ola Sæther

tilgang på billege naturressursar, slik som td. den kraftkrevjande industrien. Om konsesjonslovene vert brukt kan dei difor vera viktige for å sikra industri og arbeidsplassar.

Men under EØS-tingingane har ein ikkje vilja brukt det høvet desse lovene gjev til å tryggja norsk næringsverksemd, avdi dette ville synt kva desse lovene kan tyda. Eit illustrerende døme er oppkjøpet og nedleggjinga av Viking Askim, der regjeringa utan tvil kan stogga nedleggjinga av ei lønsam verksemd i Askim som har vorte kjøpt opp av ein utanlandsk konkurrent for å overta marknadsdelen til Viking.

CASSIS DE DIJON

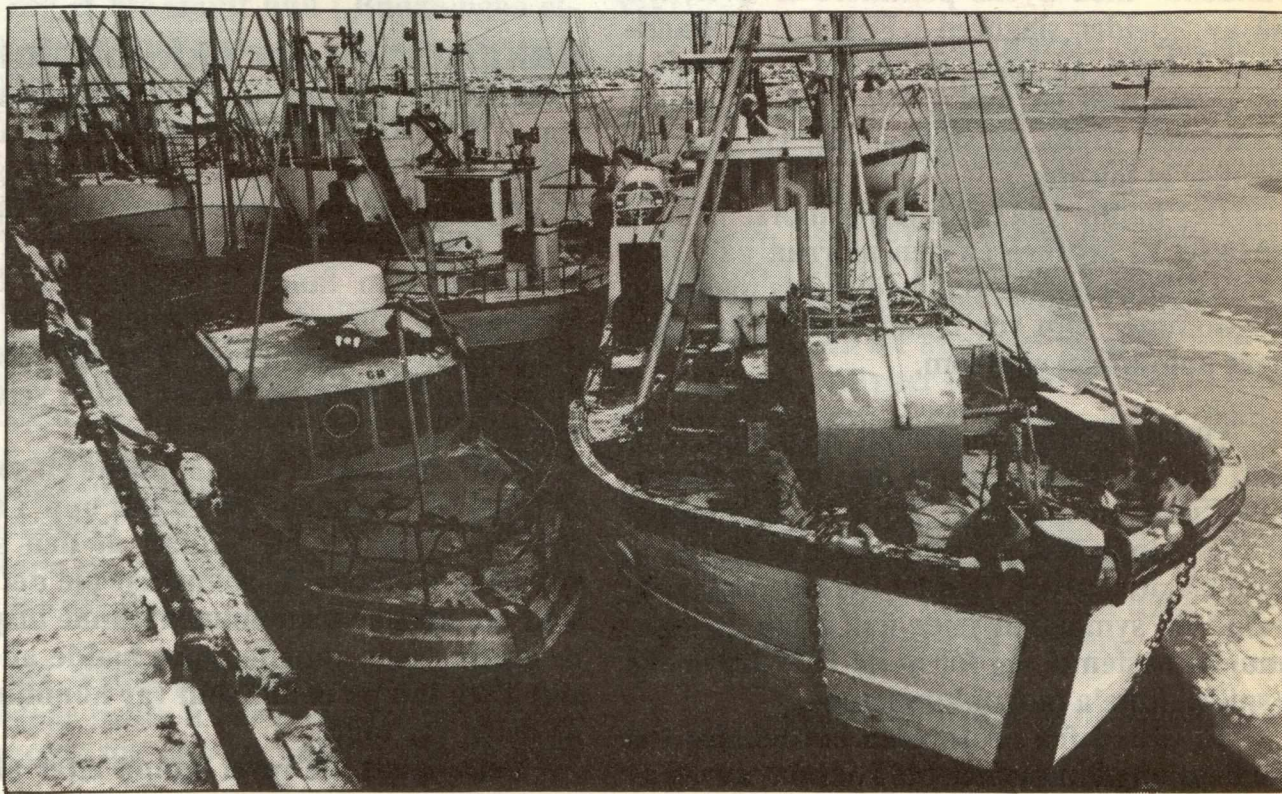
Innanfor EF gjeld i dag det såkalla Cassis de Dijon-prinsippet for varehandel mellom landa. I praksis tyder dette prinsippet at ei vare som er lovleg tilverka og marknadsført i eitt land i EF, også kan seljast i alle dei andre EF-landa. I prinsippet hindrar ikkje dette at EF-landa kvar for seg kan stilla krav til varer som vert produsert innan landet, men i praksis vert dette uthola avdi ein ikkje kan hindra at varer frå andre EF-land kan konkurrera med eigen vareproduksjon utan å følgja dei same krava til tryggleik, miljø og anna. Over tid gjer dette at dei landa som stiller minst krav til vareproduksjonen i eige land får konkurranseføremoner, og difor byrjar ein etterkvart å få sams EF-regelverk på fleire og fleire område.

Cassis de Dijon-prinsippet kjem til å verta brukt i varehandelen i EØS, og i praksis kjem såleis Noreg sitt høve til å stilla krav til varer som vert marknadsført her i landet til å verta uthola. Over tid lyt me tilpassa oss EF sitt regelverk, avdi dette vil setja standarden for varehandelen innan EØS.

EØS - ENDESTASJON ELLER MELLOMSTASJON?

EØS inneber at Noreg gjev frå seg høvet til å føra ein like sjølvstendig økonomisk politikk som i dag. Ein gjev frå seg mange av dei føremunene som ligg i den nasjonale sjølvrådetretten, og fær ulempene ved EF-medlemskap utan medlemsrettar. Over tid vil difor ikkje EØS vera ei stabil ordning. Ein vil på mange måtar falla mellom to stolar, og krav om fullt medlemskap vil vera ei logisk følgje etter at norsk næringsverksemd har vore drive innanfor dei vilkåra EØS gjev ei tid. Då har ein alt fått kostnadene ved medlemskapen, og steget vidare til fullt medlemskap vil såleis vera lettare å få folk med på. Når Gro talar om at me einast har to alternativ har ho difor noko rett. Men alternativa er ikkje EF eller EØS. Hovudalternativa er EF-medlemskap eller nasjonal sjølvrådetrett og frihandelsavtale med EF. Om me skal stogga på ein mellomstasjon på vegen til EF-medlemskap er eit underordna spørsmål.

Hans Olav Brendeberg



TVERS I GJENNO



Barrikadene skal settes på plass. Foto: Sandefjords Blad.

Overskriften er henta fra en tekst av Rudolf Nilsen, og illustrer- er det som skjedde da Sandefjord etter mange års kamp fikk ungdomshus.

En august kveld står et 40-talls ungdommer samlet i enden av en kirkegård i byen Sandefjord, Vestfold. Nervøsiteten er stor, men beslutningen er klar. De endeløse »forhandlings rundene» med byens politikere er over, fra nå av gjelder slagordet: Fra Ord til handling! I løpet av noen minutter er gruppa i bevegelse mot en tom kommunal bygning. Et kunst vindu, og så er okkupasjonen av Sandar et faktum.

Det hadde vært ustrykt morsomt å se ansiktet til ordføreren den morran når han så forsida av lokalavisa, med tildels maskerte ungdommer som var igang med å barrikadere kommunal eiendom.

Okkupasjonen med møtt med stor sympati hos de fleste med litt innsikt i kommunens ungdomspolitik. Ikke en kommunal fritids- klubb fikk stå igjen etter at Høyre og Fremskrittspartiet hadde flertall ved siste valg. All sympatien veide nok tungt da kommunen bestemte seg for at de ville prøve den »snille» linje'a mot okkupantene.

Et tilbud fra ordføreren om lokaler i et nedlagt ungdomssenter ble kontant avvist av

ungdommene. Deres krav var de okkuperte lokalene eller et annet egnet sted.

Okkupasjonen var en siste løsning. Året før var tida gått med til åpne informasjonsmøter hvor politikere ble konfrontert med kravet om et ungdomshus, støttekonserter for å få skikk på økonomien og etterhvert møter med kommune-representanter og politikere som ikke hadde annet til hensikt enn å trøtte ut aktivistene.

Det var etter et halvt år med slike møter at ungdommene hadde fått nok. De hadde fått beskjed fra kommunen at videre møter ikke hadde noe for seg, fordi det ikke fantes realistiske hus alternativer.

Bakgrunnen for okkupasjonen

I Sandefjord blei planene om et ungdomshus lagt i 1989. Dette var en fortsettelse av arbeidet for et ungdomshus, startet av en gruppe ungdommer på begynnelsen av 80-tallet.

I 1989 la Sandefjord ned de to fritidsklubbene som fantes i Sandefjord. I den forbindelse ble det arrangert en ungdomshøring av kommunen. På dette møtet la ungdommene fram et forslag om et selvstyrt ungdomshus.

Etter dette skrev ungdommene en søknad til bystyret. Søknaden ble så tatt opp i et bystyremøte, og det ble vedtatt at den skulle vurderes »seriøst». I søknaden ble det bare søkt om lokaler ungdommen kunne disponere gratis. Noen ungdommer hadde allerede siktet seg inn på et hus som var kommunens, og dette var tomt.

Dette huset ble revet 2.mnd etter at søk-



»fra tomme ord til handling.» Foto: Sandefjords Blad.

naden ble sendt. Det hadde da stått tomt i ca. 15 år. Det sier kanskje noe om kommunens interesse for ungdomsarbeidet i Sandefjord.

Kommunen har i lengre tid interessert seg lite for ungdom. I 1989 stemte bystyret for et forslag fra ordfører Per Foshaug (fra Høyre) om nedleggelse av de kommunale ungdomsklubbene. I steden for skulle det opprettes såkalte nærmiljøutvalg, i alt 9 stykker.

Disse skulle bestå av frivillig voksne og unge som skulle få bevilget penger til videokvelder, syklubber, ungdomsdisco osv, osv. Det var stor motstand mot dette nye tiltaket. Blant annet mobiliserte byens ungdom mot forslaget og organiserte store demonstrasjoner og aksjoner. Ungdommene klarte til og med å avbryte et formannskapsmøte. Foshaug fikk til slutt motstandere i egne rekker.

Etter at vedtaket blei pressa igjennom av Foshaug, ga ikke ungdommene opp, men startet planleggingen av et selvstyrt ungdomshus.

Ideen og kampen for et selvstyrt ungdomshus har vært ført i flere »ungdomsgene-

M LOV TIL SEIER



Improvisert allmøte i formannskapssalen. Foto: Sandefjords Blad.

laga et støtteopprop for okkupantane. Kommunen likte det så lite at de vurderte å gå til rettsak mot de som hadde skrevet under på oppropet. Heldigvis ble det nedstemt med 1 stemmes overvekt på et bystyremøte.

Kommunen valgte en hard og uforsonlig linje mot okkupantene. Ordføreren var ikke villig til finne et hus som kunne fungere som ungdomshus. Han mente at en mye bedre løsning ville være å få politiet til å kaste ut okkupantene.

Kampen fortsetter...

Til tross for omfattende barrikadering av bygningen fant Sandefjords flittige politikorps seg et lite smutt hull i Buggningen etter fire dagers okkupasjon. Tidspunktet var valgt med omhu, det var få folk på huset og de fleste fant veien ut av huset frivillig.

Politiet som hadde god forståelse for ungdommens krav, oppførte seg som siviliserte folk. Med unntak av en Oslo Importert skrikekråke som i følge adferden øvde seg på å kaste ut husaktivister i en annen by.

Umiddelbart etter utkastelsen blei det innkalt til et allmøte for å oppsumere det som var skjedd, og planlegge kampen videre. Det blei da enighet om en markering under et formannskapsmøte noen dager seinere. Denne markeinga utviklet seg faktisk til å bli en avbrytelse og sperring av »Ridderne av det runde bords» møte.

»slå et slag på ungdommen»

Aktivistene nekta å fjerne seg fra lokalet før politikerene tok opp en midlertidig løsning.

Noe som blant annet resulterte i at en FRP politiker begynte å hamre løs på noen av ungdommene, under parolen »slå et slag på ungdommen».

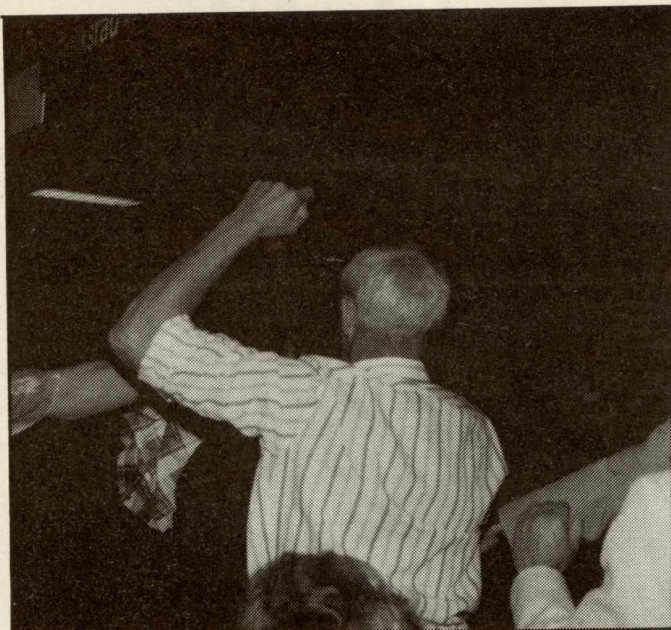
Etter endel om og men ble det satt ned en ny arbeidsgruppe med politikere og 7 ungdommer. Denne gangen gikk arbeidet mye raskere, og det var tydelig at ungdommene endelig ble tatt alvorlig. Blant endel alternativer ble det enighet om at Sandar Herredsbygning var best egna.

Det blei skrevet en innstilling til formannskapet som videre gikk igjennom en rekke byråkratiske instanser, for så å ende opp i bystyret, hvor JA-stemmene var i klar overvekt.

I februar ble nøklene overakt og det selvstyrte huset var endelig, etter to års kamp mot seigtflytende byråkratisk sirup og mistro, blitt en realitet. etter det har det blitt jobba for å få satt op skillevegger, bygge rom, male, osv. osv. Arbeidet har ikke gått så fort som ventet på grunn av manglende matrialer og penger, men lørdag 13. april var det endelig duka for åpnings- konsert.

Følgende aktiviteter vil være å finne i »Huset»: Caf, bokcaf, teatergruppe, øvingslokaler, mørkerom/avis, ide verksted, foredrag, utleiekontor, (sos-rasisme, UFP, NU o.l) Og »huset» skal være et samlested for aksjoner. Framover vil det bli jobba med å få ungdom fra forskjellige miljøer, med ulike politiske standpunkter til å bli brukere.

SANDEFJORD RØD UNGDOM



Etter sitt-ned-aksjonen på Formannskapsmøtet. Desperate FRP politikere slår et slag på ungdommen. Foto: Sandefjords Blad.

rasjoner», men aldri før hadde kampgløden og støtta vært så stor som nå. Matrosdress-ungdommene ui Unge Høyre og Fr.PU har hele tiden prøvd å stemple husaktivistene som »Blitzpøbel» uten at ungdommene synes det var så farlig som noen håpet på.

Dessuten fikk ungdommene brei støtte fra folk i Sandefjord. Det blei blant annet

«Det e'kke så lett å skynde seg med baller!»

Godt over 2000 mennesker samla seg i 8. mars toget i Oslo i år. Som alltid utmerka toget seg med mange skrike og syngeglade folk. Slagordene retta seg blandt annet mot krigen, fattigdom, rasisme og porno. Til tross for et heller dårlig jenteperspektiv iparolene, var unge jenter en stor del av toget. Kreativiteten var stor, både under forbredelser til kvinnedagen og i toget, noe som førte til mange morsomme innslag.

Utkledte folk, hjemmelaga plakater og friske sanger var noe av det som tiltrakk seg folks oppmerksomhet. Også Rød Ungdom bidro til å skape liv og røre. Under våre forbredelser til kvinnedagen var ideene mange og gode. »Skal vi gå med et trillende pornobål? Jeg veit om en ekkel sjappe også har jeg en trillebår hjemme!» »Vi kler ut DEG som pornohai og kaster råtne egg og tomater på deg!» Og så videre..... I tillegg til noen ytterst hjemmesneakra plakater og innøving av sanger vi kunne fra før, kom vi fram til to utklednings)sketsjer. To »pornomodeller» med hundelenker rundt halsen, holdt med ethardt grep av den søkrike og smellfeite »pornohaien», Narvesen.

Etter lang jobbing og med lånt utstyr av venner og vennersvenner, ble Kaja til Narvesen. Ingen enkel jobb, men ved hjelp av puter og sokker kom både bilringene og ballene på plass. »Porno-haien» ble naturtro. Verre var det da »Narvesen» skulle løpe til Youngstorget for å rekke toget vi hadde sett fram til så lenge. Tjue meter bak oss andre ropte hun: »Vent! Det e'kke så lett å skynde seg med baller!» »Pornomodellene» ble utstyrt med sminke og blåmerker. Ballonger ble til pupper.

Etter timers slit, to knekte lepestifter og en flaske hårspray var den proffe sminkøren og frisørtingen, Hilde, fornøyd. For at ingen skulle misforstå fikk alle aktaärenemerke lapp rundt halsen med yrke påskrevet. En annen utkledt gruppe satte søkelys på kvinners noe begrensede valgmuligheter på yrker. Med hvite skjorter og mørke slips gikk de i toget med ulike slagord på plakaten sine. »Trenger jeg slips for å bli direktør?» »Kvinner velger mellom 30 yrker, menn velger mellom 300». Toget kom vel i havn ved Rådhuset og alle smilte og var glade.

Deretter bar det til den tradisjonsrike 8. mars festen på Rockefeller, trodde vi. Men for fattige gymnasiaster er 100 kroner i inngangspenger litt for mye. Guttene slapp det problem-et. Av uvisse grunner skulle festen nemlig være fri for hankjænn. Naturlig nok skapte dette en del misnøye hos gutta som hadde gått i toget og ropt slagord mot jenteundertrykkinga. Som hadde med seg egne plakater med »brenn pornoen rett rundt hjørnet». Da er det kjipt å ikke skulle få være med på festen etterpå. Men når de var så teite så lagde vi vår egen fest, hvor vi oppsummerte at det hadde vært en riktig fin dag. Og vi gleder oss allerede til neste år....

Ida Hjelde

8. mars



Seksjonen med mest fart og spenning var "pornofritt Oslo"-seksjonen. Der gikk disse jentene. Og at de var fine det kan vel alle se. En ting er s

1991:



aksjonen gleder seg også til neste år. Foto: Ola Sæther.

Kashmir-restauranten med legger og lår på menyen

Det er sen høstkveld i Oslo by. Månen titter fram over hustakene, og våre anonyme venner kjenner sulten gnage i magen. »Oslo er en liten planet», som De Lillos så korrekt påpeker, men restauranter som er åpne klokka to om natta, er det ikke mange av. Så våre sultne venner finner veien til en av de få åpne restaurantene, »Kashmir» (navnet er tilfeldig valgt og behøver ikke å ha noe med virkeligheten å gjøre).

Kanskje ikke verdens mest innbydende sted, men mat er mat. Mens våre venner studerer menyen, oppfatter de en samtale som foregår på nabobordet. »Har du noe å anbefale?» spør gjestene kokken. »Mener du mat?» spør kokken vantro. Gjestene nikker. »Ellers har vi mye solbrunt smårips....» fortsetter kokken. Våre naive venner tenker ikke mer over denne episoden, men tygger den seige biffen med voldsomme kraftanstrengelser.

Da en ny gjest lener seg mot bordet dems, og hvisker med hes røst:» Har du en rev å selge meg?» rister de på hodet og føler at noe ikke er som det skal være. Da den seige biffen er fortært, føler en av våre venner (her kalt »Leif») trangten til å ta en »viktig telefon». Han trasker ut mot bakgården for å gjøre sitt fornødne. Leif blir smårritert da han med makt må trenge seg forbi et »par» som krangler om penger. »Avtalen var tre hundre!» freser dama. »Du var ikke vært mer en 200!» sier den halvgamle gubben.

Bakgården er ikke videre hyggelig. De store, mørke bygningene ser ut som om de er klar for å bli parkeringsplass. Mens Leif lener seg mot en av de falleferdige veggene, observerer han en halvfeit, gammel mann som småløper over gårdsplassen og ut på gata. I samme øyeblikk blir det lyst i en av de tomme leilighetene. En mager jente viser seg i vinduet og vinker. Leif vinker intetanende tilbake, før han skjønner at det ikke er ham hun vinker til.

For bak han ser han rett på kokken, som står i en av restaurantens vinduer og vinker tilbake til mens han nikker. På samme tidspunkt inne i restauranten, legger våre uvitende venner merke til kokken som tripper bort til en ensom og slesk type med rutete jakke og prikker han på ryggen. Mannen forsvinner umiddelbart ut. Leif gjør seg ferdig og er klar for å komme inn i varmen igjen.

Ved inngangsdøra møter han en slesk type med rutete jakke som går inn i bakgården, mens han titter opp mot den opplyste leiligheten. Våre venner begynner å føle seg ille til mote, og avslutter måltidet raskt. Dagen etter oppfordret de alle sine venner, uvenner og bekjente til å boikotte dette stedet.

«Vårs gutta»

BLI MED PÅ RØD UNGDOMS SOMMERLEIR 14-20. JULI

på Strandheim like utenfor Oslo.

TEMA: 1992 nærmer seg raskt, EFs indre marked rykker stadig nærmer. I den forbindelse skal vi diskutere EF og EØS

AKSJONSVERKSTEDER: Kor/band-, Løpeseddel-, plakat-, valgkamp-, Sjablong/graffiti -, og videoverksted.

På leieren er det også idrettsdag, med natursti og fotballturnering for dem som liker det. Strandheim er dessuten et sted det er fin å bade og sole seg.

Rød Ungdoms sommerleir 1989. Foto: Eva Tønnessen



☐ **Ja**, jeg vil gjerne bli med på
Rød Ungdoms sommerleir!

☐ **Ja**, jeg vil gjerne ha informasjon om
Rød Ungdoms sommerleir.

Navn:.....

Adresse:.....

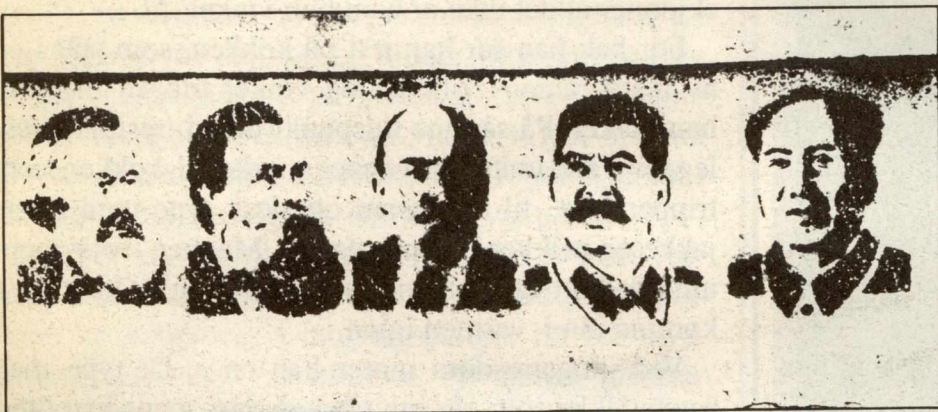
Postnr./sted:.....

Tlf.:..... Alder:.....

Til
frimerke

Rød Ungdom
Gøteborggt. 8
0566 Oslo 5

REBELLER I ALLE LAND



Graffiti på Grønneholmen, Oslo. Foto: Ola Sævi.

FOREN DERE!

Rebell er Rød Ungdoms magasin. Et magasin for opprør. Et magasin som vil bruke den rike marxist-leninistiske tradisjonen til å bekjempe kapitalismen, nåtids mest brutale snyltersystem.

Ja, jeg vil abonnere på Rebell
kr 50 for 4 nr.
Navn:.....
Adresse:.....
Poststed:.....

Rebell
Gøteborggt. 8
0566 Oslo 5

RØD ★ UNGDOM

arrangerer
18.-21.mai
1991

pinseleir

EF
SPORT
POLITIKK
AKSJONSVERKSTED

Pris:U-skole:175,- Skole: 200,- Arbeidere: 250,-

☐ Ja, jeg vil bli med
☐ send meg info

Sendes til: Rød Ungdom, Gøteborggt. 8
0566 Oslo 5, Tlf. 02-37 73 50.

Navn:.....

Adresse:.....

Postnr:.....

AlderTlf.....

NORD-

ARMED STRUGGLE PEOPLES POLITICS

RPG AVENUE

=REVOLUTION

IRLAND

NORD-I

«DE DØDE, SÅ ANDRE KAN BLI FRI»

Disse orda kan leses på en gravstein på en åsside med oversikt over byen Derry i Nord-Irland. Gravsteinene er et monument over to av dem som døde i sultestreiken sommeren 1981. En sultestreik som skulle komme til å kreve livet til 10 unge irer.

Noen mil utafor Belfast ligger fangeleiren Long Kesh, eller Maze-fengselet som er det offisielle navnet. Idette fengselet sitter de fleste av de irske politiske fangene, dømt under unntakslover og i spesialdomstoler uten jury. Det var her i H-blokkene at ti unge irer sulta seg til døde i 1981 for å få tilbake statusen som politiske fanger. Denne statusen var blitt frattatt alle fanger som ble dømt etter 1. mars 1976. Denne datoen markerte altså et skille mellom det å sone straffa som politisk fange eller som vanlige kriminelle.

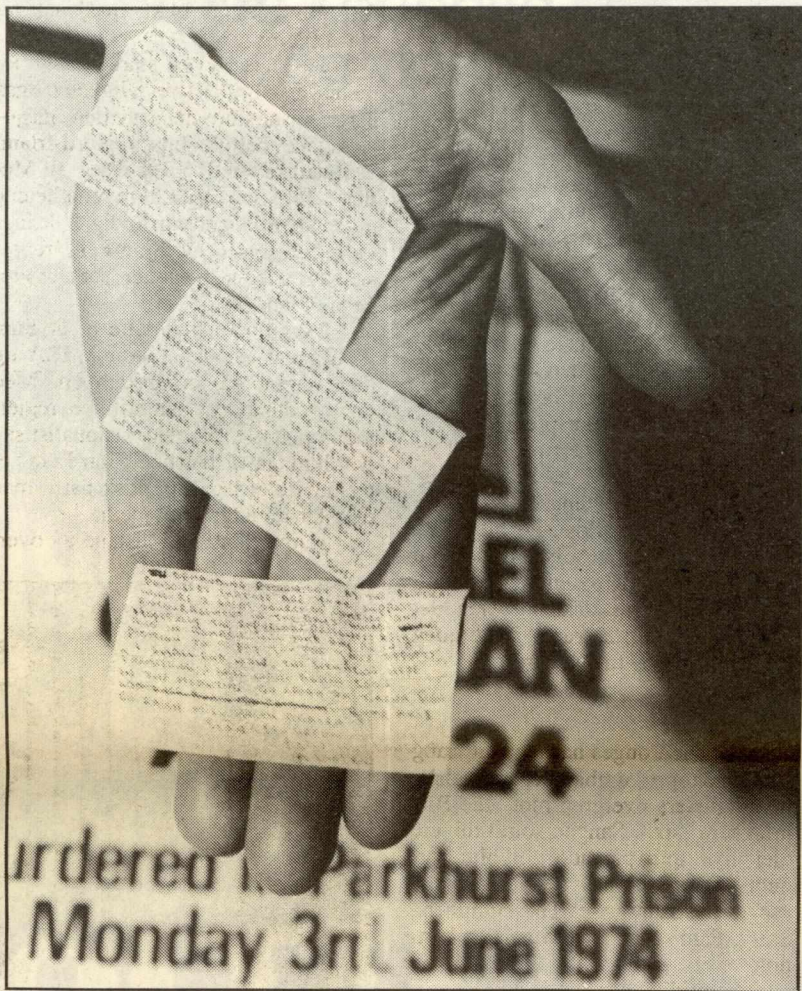
De republikanske fangene nekta å la seg behandle som kriminelle. Spesialdomstolene, unntakslovene, de ekstra lange straffene de var idømt, alt dette var i seg sjøl bevis for at de ikke var kriminelle. Alt var et direkte resultat av kampen de førte for et fritt forent Irland.

Fangene nekta å ta på seg fangedrakta og å gjøre fangearbeid. Dette ledet til økt trakassering fra fengselsledelsen og vokterne. De blei nekta å motta pakker, brev og besøk. De blei også nekta ettergivelse av halve straffa ved god oppførsel.

Etter at inventaret i cellene var blitt smadra i konfrontasjoner med vokterne, blei cellene tømt for møbler. Alt som var igjen var nå et par tepper, bibelen og en madrass. Fangene var nå overlatt til å oppholde seg i cellene 24 timer i døgnet, to mann i betongkloss på omlag 5 kvadratmeter. Uten klær var de tvunget til å rulle et teppe rundt kroppen. «The blanket protest» hadde starta.

På dette tidspunktet var fangene så godt som totalt isolert fra samfunnet utafor fengselet. De hadde ikke lenger krav på besøk, og den begrensede kontakten de fikk var gjennom et sensurert brev inn og ut av fengselet i måneden. Etter flere måneders protest, inngikk fangene et kompromiss for å oppnå et månedlig besøk utafor. De gikk med på å ta på seg fangedrakt under selve besøket.

Bakgrunnen for kompromisset var like mye et praktisk behov, som



Brev smuglet inn til fangene.

et resultat av ensomhet. Dette var kort og godt den eneste måten å smugle brev til og fra fangene, og på den måten holde kontakt med familien og den politiske ledelsen utafor fengselet. Denne kontakten skulle senere vise seg å være helt avgjørende i den videre kampen for politisk status.

Det blussa opp en kamp om under hvilke forhold fangene skulle få forlate cellene for å vaske seg og gå på toalettet.

Konflikten resulterte i at fangene nekta å forlate cellene. Sånn starta «the no wash protest». Men sjøl om forholda nå virka uutholdlige, så skulle de om mulig bli enda verre.

Etterhvert nekta vokterne å tømme fangenes pott, noe som førte til at fangene måtte kvitte seg med sin avføring ved å gni den utover veggene. Dette var starten på «the dirty protest».

På tross av isolasjonen og kraftige sikkerhetstiltak greide fangene å organisere seg, og gjennomføre politiske diskusjoner på en effektiv måte.

SULTESTREIK

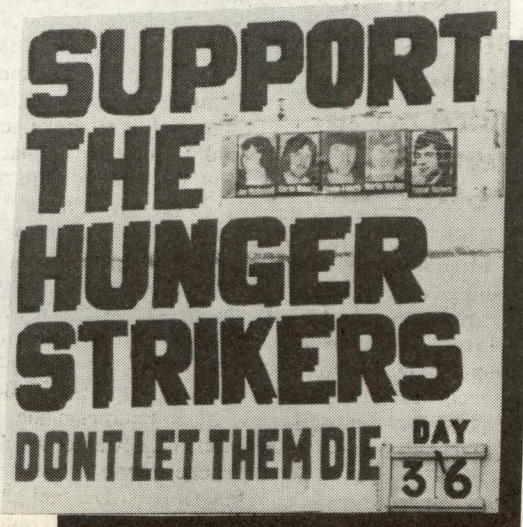
Den elendighet og fornedrelse fangene levde under i H-blokkene kunne ikke fortsette. Etterhvert som de forskjellige protestaksjonene blei brukt opp, gjensto bare sultestreik som det våpenet fangene sjøl kontrollerte.

Sultestreik var ikke et nytt våpen i kampen for å frigjøre Irland. Aksjonsformen hadde røtter helt til-

bake til middelalderen, og i nyere tid blei den igjen tatt i aktivt bruk. I 1923 deltok 8 000 fanger i en sultestreik for sin egen frigjøring og mot avtalen som førte til delinga av Irland. Fram til dags dato har det vært flere enkeltaksjoner, noen med dødlig utfall.

1. oktober 1980 hadde de protesterende fangene fått nok. En sultestreik var eneste måte de kunne sette makt bak krava sine. De fem krava fangene stilte var: 1) Retten til å bruke egne klær; ikke fangedrakt. 2) At de skulle få være unntatt alt fangearbeid. 3) Rett til fri omgang med andre politiske fanger. 4) Rett til sjøl å få organisere undervisning og rekreasjon, til å motta og sende et brev og ei pakke i uka, og å få besøk ukentlig. 5) Å få tilbake retten til å få ettergitt halve straffa også for dem som deltok i protestene. Sette under ett retta sjølsgt disse fem krava seg inn på å få tilbake statusen som politiske fanger.

Under den siste delen av sultestreiken foregikk det forhandlinger mellom IRA og en representant for de britiske myndighetene. På den 53. dagen, da den første av de sultestreikende, Sean McKenna, lå for døden blei det sagt at britenes representant var på veg til Belfast med et tilbud til fangene. Lederen for de sultestreikende avblåste aksjonen før han kjente innholdet i tilbude, for å redde livet til McKenna. Men inngenting i «tilbudet» fra britene var



konkret, og ingen av fangenes krav var innfridd. Fangene var blitt lurt.

Den avblåste streiken var en alvorlig knekk for fangene, og flere avslutta protestene i frustrasjon. Men på tross av nederlaget skulle det ikke gå lang tid før en ny streik var under planlegging. Og allerede i mars 1981 starta fangene en ny og avgjørende sultestreik. De politiske krava var de samme, men det var en stor forskjell. Fangene visste at denne gangen ville en sultestreik etter all sannsynlighet ende med døden for noen av deltagerne.

BOBBY SANDS

Den første til å starte den nye sultestreiken var Bobby Sands. Helt fra starten visste han at han kom til å dø, at det ville koste minst et liv før britene ville bli overbevist om at fangene mente alvor.

Bobby Sands hadde sittet fengsla i tilsammen 8 år, først i interneringsleir og senere i H-blokkene. Han hadde hele tiden deltatt i de ulike protestaksjonene.

Da streiken hadde vart en stund, og flere fanger deltok, kom det fortsatt ingen innrømmelser fra britene. Noen begynte allerede å tvile på resultatet av streiken.

Lederen for streiken begynte å frykte at britene kanskje ikke ville gjøre noe, at de bare ville sitte med henda i fanget og se på at irene døde en etter en.

De sleit med å få oppmerksomhet rundt sultestreiken i samfunnet utafor fengselet. Men med ett fikk de en uventa sjanse. En av representantene fra Nord-Irland i det engelske parlamentet døde helt plutselig, og det måtte avholdes nyvalg i hans valgkrets. Ledelsen for den republikanske bevegelsen bestemte seg for å utnytte denne sjansen maksimalt ved å stille Bobby Sands som kandidat.

TERRORIST?

Det var kort tid til valget skulle avholdes, og Sinn Féin var sjølsagt utestengt fra massemedia. Samtidig satte myndighetene igang sitt propaganda-maskineri for å sverte Bobby Sands, med slagord som at å stemme

på han var å stemme for vold.

Da stemmene blei talt opp viste det seg at på tross av alt dette så hadde poeten og IRA soldaten Bobby Sands, vunnet valget og plassen i det engelske parlamentet.

Mer enn 30 000 mennesker hadde gitt sin sin stemme til en mann britene hadde fengsla som kriminell og terrorist.

Valgseieren førte med seg fornyet oppmerksomhet rundt sultestreiken og de politiske krava fangene stilte.

Men noe som var enda viktigere var at valget av Bobby Sands viste at de politiske fangene hadde støtte blandt den nasjonalistiske befolkninga.

Sultestreiken fortsatte, og det blei klart at de britiske myndighetene ikke hadde tenkt til å gripe inn. De ville la Bobby Sands dø.

Etter 66 dager uten mat sovna han inn. Streiken hadde krevd sitt første offer.

Nyheten om at Bobby Sands var død førte til store opptøyer flere steder i Nord-Irland. Men også i utlandet marsjerte titusner i protest. Parlamentet i Portugal æret han med ett minutt stillhet, og i byen Le Mans i Frankrike fikk han en gate oppkalt etter seg. Hjemme i Belfast fulgte omlag 100 000 mennesker IRA-soldatens kiste til grava.

SLUTTEN

Etterhvert som sultestreiken utviklet seg blei kiste etter kiste båret ut fra H-blokkene. Presset fra myndighetene og kirka for å få slutt på streiken blei stadig mer intenst. Noen av de sultestreikende blei tatt av streiken etter at de var falt i koma. Andre blei avertalt til sjøl å bryte streiken.

Den 3. oktober 1981 var det hele over. Sultestreiken hadde vart i 217 lange dager.

Sultestreiken har satt dype spor i den irske befolkninga. Spor det ikke blir lett å viske bort.

Idag, 10 år etter, ville de fleste som deltok i sultestreiken vært friggitt.

Ti vanlige unge menn, blandt dem en mekaniker, en melkemann, en møbelsnekker og en butikkespeditor valgte å dø framfor å bli tråkka ned å kriminalisert.

IRLAND

TORTUR OG SENSUR

Ved sida av den militære undertrykkinga bruker britene mange andre metoder i sin kamp mot det irske folket.

Helt sida begynnelsen av 20-åra, og delinga av Irland, har britene benytta seg av forskjellige unntakslover. Disse lovene har hele tida blitt oppdatert og supplert med nye forordninger. Men felles for unntakslovene er sjølsagt at det dreier seg om tiltak som er nødvendige for å opprettholde »lov og orden» i de okkuperte områdene.

Politiet fikk myndighet til å forby demonstrasjoner, aviser, møter og politiske partier. Dessuten kunne politiet arrestere, undersøke, avhøre og internere folk uten kjennelse. Disse lovene var faktisk så effektive at Sør-Afrikas justisminister i 1963 uttalte at han gjerne ville bytte ut alle Sør-Afrikas unntakslover med lovene britene benytta i Nord-Irland. Og det kan jo sies å være litt av et skussmål.

I grålysninga den 9. august 1971 sveipte den britiske hæren over hle Nord-Irland, sparka inn dørene hos folk og internerte flere tusen i konsentrasjonsleire uten lov og dom.

Noen av de internerte var IRA-medlemmer, men det store flertallet var tilfeldige nasjonalister. Voldsomme protester gjorde at britene formelt gjorde slutt på bruk av internering i 1975, men bare for å øse det fortsette i mer »legale» former.

TORTUR OG TYSTERE

En seinere finpussing av unntakslove-

ne resulterte i opp rettelsen av en ny type domstoler, Diplock Courts. Det nye med disse domstolene var at de besto av en dommer, men ingen jury! Dommeren sitter derfor aleine og dømmer folk til årelange fengselsopphold. Dommerne godtar både skriftlige og muntlige tilståelser. Og i midten av 70 åra førte dette til økt bruk av fysisk og psykisk terror i forhørssentrene. Undersøkelser viser at hele 85% av dommene i perioden 76-79 baserte seg på tilståelser under politiforhør. Amnesty International kom med en rapport som påviste utstrakt bruk av tortur i nord-irske fengsler.

Den internasjonale oppmerksomheten i kjølvannet av dette gjorde at britene trengte nye metoder for å få fengsla folk. Det blei gitt grønt lys for bruk av angivere i Diplock-domstolene. Denne strategien blei seinere godkjent av den britiske regjeringa. Dette resulterte i at flere hundre mennesker er blitt dømt til lange fengselsstraffer, med angivers »vitnesagn» som eneste bevis.

Det siste skuddet på stammen når det gjelder unntakslover er »prevention of terrorism act». Lova gjelder over hele Storbritannia, og sjøl om det blei sagt at den skulle være midlertidig, blei den gjort permanent i 1989. Denne suppleringa av tidligere unntakslover gir bl.a. politiet rett til å holde en person fengsla inntil 7 dager uten rettskjennelse.

»prevention of terrorism act» brukes til å kriminalisere og terrorisere irene, og er et nyttig redskap til å hindre politisk mobilisering. Siden lova ble vedtatt i 1974 har nesten 100 000 mennesker blitt anholdt, mens bare to promille av disse er dømt for forbrytelser i henhold til »prevention of terrorism act».

BIRMINGHAM SIX

Noen som har fått føle den spesielle britiske justisen direkte på kroppen er seks irer som går under navnet »The Birmingham six». De seks slapp nylig ut av fengsel etter å ha blitt uskyldig dømt for å stå bak to bombeattentater i Birmingham i 1974. Da de slapp ut fra fengselet hadde de sona 16 år.

Det hadde lenge blitt hevda fra mange hold at de var uskyldig dømt, men det engelske rettsvesenet avviste konsekvent alle anker. Og dette på tross av at det var blitt bevist at dommen var fatta på falske premisser.

De seks hadde vært på veg til en begravelse i Belfast, da de blei arrestert. På veg til fengselet fikk de hard medfart av politiet. De blei slått og sparka. Ingen av tilståelsene som lå til grunn for dommen var like, og de var delvis motstridende. Men det viktigste der og da var å finne noen syndebukker, og få dem straffa.

SENSUR

Gruppa The Pogues har laga en sang som nettopp omhandler engelske myndigheters overgrep mot »the Birmingham six». Sangen som tidligere blei mye spilt på radio, er blitt forbudt. Det samme gjelder enkelte sanger av blant annet The Dubliners, Sting, Paul McCartney og John Lennon.

Samtidig har en rekke fjernsynsprogrammer som tar for seg konflikten i Nord-Irland blitt forbudt. Lovene om sensur av britiske medier har sjølsagt stor innvirkning på hvordan media framstiller situasjonen i Nord-Irland. Dette kombinert med den britiske Regjeringas åpne kampanjer for desinformasjon, er viktig

for at den engelske befolkninga skal fortsette å støtte okkupasjonen av Nord-Irland.

Ved sida av en sterk sensur av media, har britiske myndigheter også sørga for at store deler av den nasjonalistiske befolkninga i Nord-Irland er fratatt retten til å uttale seg til Media. I 1988 kunngjorde myndighetene at det ikke lenger var lovlig å kringkaste uttalelser av Sinn-Fein representanter, eller personer som støtter Sinn-Fein.

Bakgrunnen for dette er at Sinn-Fein åpent går ut og støtter IRA og den væpna frigjøringskampen. Med dette vedtaket har den britiske regjeringa bragt 40% av den nasjonalistiske befolkninga til taushet. Sinn-Fein er fremdeles et legalt politisk parti, men er nektet all adgang til media.

Europa tillater en tilstand av over-

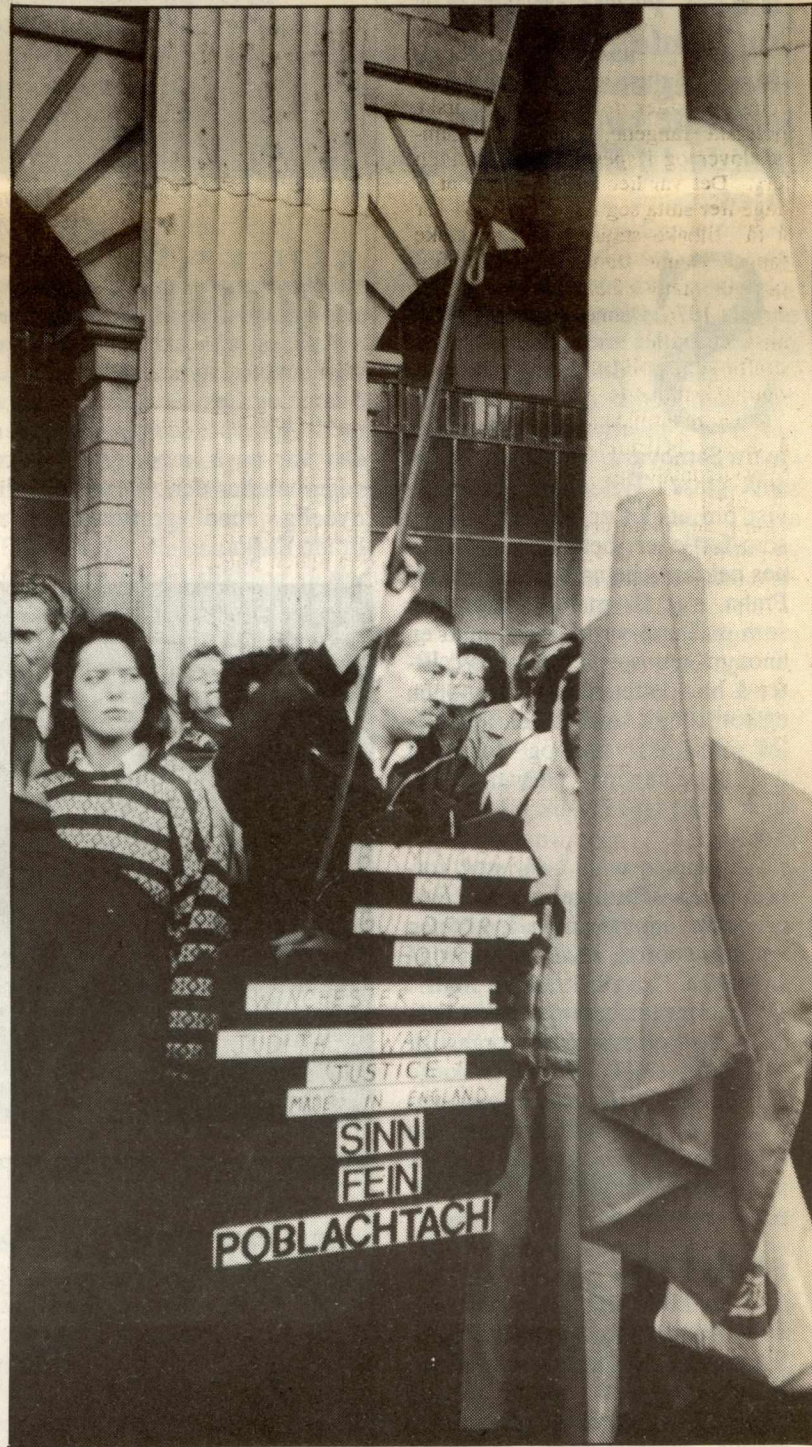
grep og manglende borgerrettigheter og rettsikkerhet i Nord-Irland, en liknende tilstand som de høylytt har protestert mot i Øst-Europa.

Nord-Irland, denne bastarden av en statsdannelse, skapt ene og aleine for å sikre britisk kontroll, følger ingen geografiske grenser. Den skjærer tvers igjennom gårdsbruk og kutter veier i to. Denne statens eneste grunnlag er å skille ut et område der de engelsklojale er i flertall. I kampen mot »terroristene», som nekter å godta denne delinga og den engelske okkupasjonen av de 6 nordlige fylkene (Nord-Irland), er tydeligvis alle tenkelige virkemidler lovlige. Britiske myndigheter går ikke av veien for noe i sitt forsøk på å klamre seg fast til en siste rest av imperiet

Petter Thoresen



Engelske soldater gjør sitt beste for å ødelegge hverdagen for Irerne.



Demonstrasjon til støtte for »Birmingham six» - seks uskyldige irer som satt 16 år i engelsk fangenskap.

Reisedokument fr

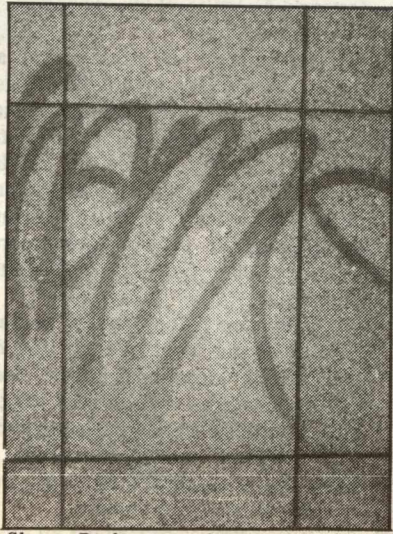
Fire dager i Praha
Fra den 24.3 til 28.3
var jeg i Mellom-Eu-
ropas perle Praha.
Byen er en av de
vakreste jeg noen-
sinne har sett, med
sine nydelige byg-
ninger, majestetiske
slott, små gater og
store, åpne plasser.
Den føyer seg natur-
lig sammen med
byer som San Fran-
sisco, Paris, Roma
og Leningrad.
Nå følger en eksep-
sjonelt subjektivt
guide til Europas
hjerter.

Selv betrakter jeg te som en av historiens beste oppdagelser. Etter å ha drukket grusinsk te i Azerbajdsjan og myntete i Marokko, te fra Samovar i Moskva og te fra små glass i Tyrkia, er jeg overbevist om at det er denne drikken som fortjener betegnelsen Gudenes nektar. Alle andre steder enn i Praha. Her får man servert teen som en kopp varmt vann med en anonym tepose ved siden av. Etter å ha puttet teposen i koppen og rørt rundt, smaker det fremdeles som kokt vann, og for i det hele tatt å få smak på vannet kan man helle opp i to-tre poser sukker.

En annen måte å få i seg koffein på er selvfølgelig kaffe. Den er bedre enn te, men kvaliteten varierer enormt. Hvis du finner på å bestille tyrkisk kaffe, som i Tyrkia smaker bedre enn den beste te, med en nærmest orgastisk søt, bitter smak, får du en kaffe der de har rørt gruten sammen med de edle kaffedråpene. En fornærmelse mot navnet tyrkisk kaffe, som for alltid vil ha en plass i mitt hjerte.

GRAFFITI

Noe en alltid må gjøre når man kommer til en ny by er å lese graffiti. Det var en masse graffiti i Praha, men det meste var på tsjekkisk, og dermed uforståelig. mange anarkist A'er. å se, og en



Shame. Prahas mest aktive tagger

del husokkupant N'er også. Selvfølgelig (?) var det masse nazistiske og rasistiske besudlinger som We fuck niggers og Ustasja (Kroatisk nazibøddler) + en del svastikaer.

Takk og pris ble det skrevet mye glupt som Kill nazis nowH og Stop racists. Det var ikke så veldig mange tag'ere (folk som har en kul måte å skrive navnet sitt på, og gjør akkurat det overtalt), men to typer som kalte seg Shame og Ces var ekstremt aktive med sprayboksen og tusjpenner. Det var også noen utrolig vakre veggmalier der, blant annet et nydelig med portrettbilde av Franz Kafka.



VARER

En vanlig oppfatning av øst-Europa er at hyllene i butikkene enten er tomme, eller fylt av dårlig, unødvendig dritt. Den oppfatninga hadde jeg også. Men jeg hadde den ikke lenge. Så langt jeg kunne se var butikkene fylt av kjøtt, brød og bananer. Matvarene var ofte så subsidiert at prisene nærmest var der til pynt.

Varene hadde også stort sett god kvalitet. Porno Jada, nå har pornoen kommet til Tsjekkoslovakia også, sammen med mengder av kjønnsdiskriminerende reklame. De fleste av bladene så ganske myke ut, uten at jeg kan si noe sikkert. Det var også åpnet en porno-kino, som i tillegg til filmer reklamerte for strip-tease. Love- ne om pornografi er nok et av de

mange barna som ble slengt ut med badevannet.

Det virker som om det nå er umulig å lage en tsjekkisk reklameplakat uten å ha med en ganske avkledd, ung og sprek dame - uansett hva man skal selge. Hvor mange tsjekkiske kvinner det er som har på seg neglisje når de skal lage spaghetti, er spørsmålet jeg sitter igjen med.

PLATEBUTIKKER

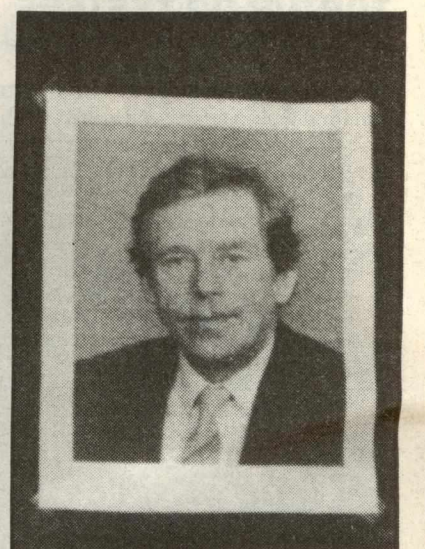
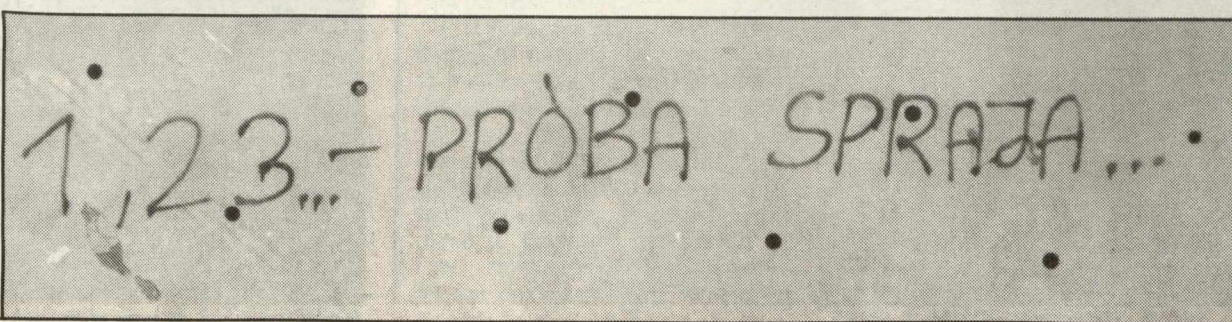
Ett av mine mange store og små problemer er at jeg ikke makter å gå forbi en musikkforretning uten å føle en dragning inn mot den, og en brennende varme i lommeboka. Derfor ender jeg ofte opp i disse musikalske mekkaene, med febrilske fingre som flyr gjennom platebunkene, på en utrettelig søken etter funnet med

Jødisk kirkegård i Praha med 1200 steiner.

stor F. Så også i Praha. Men, men. I Oslo kan en finne spesielle særegenheter og en slags personlighet i sjappene.

I Praha derimot var det de samme platene som gikk igjen hele tida. Stort sett besto utvalget av klassiske skiver, noe jeg ikke har peiling på, tsjekkiske pop-plater med forferdelige covere, og de tjue mest solgte vestlige platene fra i fjor høst. Ganske magert med andre ord. Men hvis du skulle være så heldig å finne noe du likte, kunne det bli en rimelig fornøyelse. En, ny tsjekkisk utgivelse koster ca. 15 NOK. En vestlig lp: ca. 45 NOK.

Det finnes også en del boder i T-banestasjoner og lignende som ofte har et like bredt utvalg som butikkene (hvilket kanskje sier mer om butikkene). Tsjekkisk rap Joda, Tsjekkoslovakias første rapplate er kommet ut. Selvfølgelig er det en av Tsjekko's ytterst sjeldne negre som trakterer vokalen, og selvfølgelig er plata helt uoriginal. Navnet på rapperen og dj'en er Cutmaster and MC Groove. LP'en heter HBorn on stageH. Coverfotoet er ganske normalt og sexistisk, med bilde av en dame som gjør sitt beste for å vise oss så mye av låret sitt som mulig mens hun lener seg mot



Bildet over: Vaclav Havel. Bilder som dette hang over alt

Bildet øverst til venstre: Vaclav Havel plassen i Praha, minnesmerker over tsjekkiske rebeller gjennom tidene.

Bildet til venstre: 1 2 3 prøvespray, Eksempel på tsjekkisk graffiti.

a Tsjekkoslovakia

den steintøffe (aatcho!) MC Groove. Originalt. Musikken er også utrolig nyskapende (kremt, kremt), en oppvisning i nye måter i å bruke en rytmeboks på. Tekstene, vel, MC Groove hadde tjent kolossalt på å rappe på morsmålet sitt. Det hadde gitt plata ett minimum av nasjonal identitet, og så hadde jeg sluppet å høre på det elendige sjælskrytet og den kjedelige sexismen til godeste Eddie Parma Jr. som denne fyren egentlig heter.

Ofte gjør de mildt sagt manglende engelsk-kunnskapene at låtene blir virkelig pinlige å høre på. Har man i tillegg hørt en del rap tidligere vil man kunne kjenne igjen flesteparten av meldingene denne tullingen slenger ut av seg. Noen steder fenger låtene litt, men det er ikke lenge de klarer å holde interessen vedlike. Forsøk å legge av deg den italienske innflytelsen neste gang, og gjør tekstene mer interessante neste gang, Herr Groove. Mens jeg er igang:

Når skal rappere verden over lære seg at den eneste som virkelig fikser rap-ballader er L.L. Cool J.?

KAKER

For mennesker som elsker kaker, kan Praha turen utvikle seg til en eneste lang kakeorgie. Kakerne er skikkelig gode, og prisene er like latterlige lave som Jahn Teigen er i forhold til sin ex-kone Anita Skorgan (ha-ha-ha-hi-hi). For ca.20 NOK fikk vi fire kopper kaffe, to cola'er og åtte kaker. Dette var i en stalinistisk, lager-lignende kantine i det gigantiske varehuset Maj.

I en liten Cafe (merk C'en) fikk vi for samme prisen to kop-



Karlstein festning. Den sto mot tyske soldater på 1700-tallet, men nå må den gi tapt for D-marken.

per te, to kaffe og tre kaker. Denne kafeen hadde et preg av Roma og Paris over seg, i motsetning til ovennevnte typisk øst-europeiske spisested. Restauranter Som tidligere nevnt er prisene ekstremt hyggelige i butikkene i Praha. Så også på restaurantene.

For en biff koster det fra 25 til 40 NOK. Og den biffen er god! Du kan også smake på dyr som rådyr, kramsfugl og villsvin uten at det tar kverken på lommeboka di. Problemet kommer når man skal finne et sted som er åpent, uten en vegg med tobakksrøyk som møter deg i døra og som ikke er fullt. Hvis du bare klarer dette, og i tillegg tolker menyen riktig, er alt bare fryden og gammen.

KOLLEKTIVTRAFIKK

Det er utrolig ukomplisert og billig å reise kollektivt i Praha. Prisen for en kollektivreise er 0,25 NOK. Nettet av busser, trikker og Metro er stort og forholdsvis enkelt for en dum turist å forstå. I likhet med de store byene i Sovjet, er Metro-stasjonene i Praha (stort sett) en fryd for øyet.

En skal ha ekstremt gode øyne for å se noe dritt eller søppel på perrongene, og stasjonene er ofte smakfullt utsmykket. Når det gjelder utsmykning fant jeg også noen utrolig stygge stasjoner, med grelle, metalliske farger, og totalt smakløse klumper og bokser på veggene, men all-round inntrykket ble veldig godt.

Stasjonsområdet på gateplan er ofte oversvømt av salgsboder der en blir tilbudt alt fra en kartong sigaretter til en avis til den siste plata til London Beat.

Flere steder er det også spisesteder i tilknytning til stasjonen der en kan joine lokalbefolkninga i ettermiddags-ølbottinga, hvis en følger for det. En kan også få i seg fast føde for en slikk og så godt som ingenting. Som regel skjer dette stående ved en slags benkebord.

NORDISK PÅVIRKNING

En gang i blant fant jeg spor etter skandinavisk påvirkning av Prahas bybilde og innen tsjekkisk kulturliv. Av de kolossalt viktige sakene vi her oppe i nord har gitt dette folket er: * I en butikk fant jeg Hansen og Dysvik Stretch-lakener.

I gatene og på plassene i Praha står det en dansk pølsebod, som reklamerer med Røde pølser og Røstede hot dogs. Det finnes en tsjekkisk oversettelse av pornobladet Cats. A-has siste skive er tilsalgs i Praha. Stort!

SLOTT OG TYSKERE

Som overalt alle andre steder i Mellom-Europa vrirmler det av slott i Tsjekkoslovakia. De er ofte ganske flotte å se på, og er alltid verdt en titt. Det meste kjente i nærheten av Praha heter Karlstein. Det ble opprinnelig

bygd av Kong Charles IV for å beskytte kronjuvelene sine, noe han åpenbart trengte seks meter tykke murer for å gjøre.

Vel, slottet er nydelig, og var sikkert enda penere før turistbesøk førte til at gullbelegget på veggene i kapellet ble pirket av, og veggmalierier ødelagt av navnerissende vandaler. Nå spør du sikkert: Hvor kommer tyskerne inn her? Her kommer det. Fra den 1. april har en tysk reisearrangør bestilt alle bilettene til Karlstein for hele sesongen framover!

Det vil i praksis si at slottet er privat eiendom, og at noen få, feite tyskere kan bestemme hvem som skal og ikke skal få komme inn. Av dette kan en trekke historiske paralleller. For seksti år siden rullet tanksene inn over fjellene, nå er det luft-kondisjonerte turistbusser som bringer med seg okkupasjonsstyrkene.

Denne gang er ikke ammunisjonen kuler og krutt, men D-mark. Og heldigvis finnes det folk som protesterer mot den andre tyske invasjonen av Tsjekkoslovakia dette århundret. En gruppe historie-studenter som kaller seg Historische Fakta holder underskriftskampanje mot den tyske monopolkapitalismens kulturimperialistiske felttog mot de tsjekkiske kulturskatter. Vi får bare håpe de lykkes. Operaen Hadde Jan Simonsen vært i Praha og kommet bortom konsertsalen, ville han fått spader.

Her koster en billett til operaen 4 (fire) NOK! Når man har en slik historisk sjanse til å ta del av høykulturen for en så billig penge, må man nesten ta den. Derfor befant jeg meg, med familie, oppe på galleriet, for å følge operaforestillingen TemtjivtaH av Smetana. På tsjekkisk. For å beskrive opplevelsen, vil jeg sammenligne med en vegetarisk kjøttsuppe, kokt på to gulrotbiter og en halv potet. Ganske tynn, kjedelig og uten overraskelser, og de få høydepunktene er også ganske utkøkt. Men bare synet av bygningen var verdt billetten.

OPPSUMMERING

Praha er så absolutt verdt ett besøk for fattige interrailere som vil ha fine hus og slott, billig opphold og mye kultur. Men skynd dere før paradiset blir ytterligere ødelagt av ekle, tyske kapitalister!

Tekst og Foto : MoLoToV



Historiske faktas skuespill. Det er et pr-tricks for å få underskrifter mot oppkjøping av Karlstein festning.



Klarer vi det...?

NGS - ve

Ordstyreren tar ordet; Vi avbryter voteringen over hovedsaken en liten stund, for å komme med resultatet fra ledervalget. Det blir med et helt stille i landsmøtesalen. » Det er avgitt 204 stemmer, ingen stemmer blanke, ingen stemmer forkastet. Bjørn Skaar har fått 98 stemmer...» Jubelen bryter løs i salen, folk står på stolene og klapper, de løper rundt og omfavner hverandre, gleden vil ingen ende ta. Så bryter ordstyreren gjennom, ber om ro i salen og sier det alle har forstått for lenge siden; » Gine Wang fikk 106 stemmer og er NGS' nye leder ». For første gang siden 1975 har NGS valgt en radikal leder.



HVA ER NGS?

NGS er en partipolitisk uavhengig interesseorganisasjon for elever ved studieretning for almenne fag, idrettsfag og delvis handel og kontor. NGS har rundt 90 000 medlemmer, og er dermed Norges største ungdomsorganisasjon.

NGS' største problem er at kun et fåtall av medlemmene er klar over organisasjonens eksistens. Det meste av skylda for dette må nødvendigvis legges på ledelsen på sentralt, men også lokalt plan. Alikevel er det viktig å se hva slags organisasjon NGS har vært. Kanskje er det ikke så rart at elevene ikke veit om/ikke bryr seg om en sann organisasjon. For NGS ledelsen har brukt tida si på å drikke te med statsråden og kjempe for flere privatskoler. Privatskoler er sikkert vel og bra for de som kan betale for det, men det er sikkert ikke dumt av NGS å

bruke litt tid på den enorme majoriteten (omlag 88 000) av medlemmene, som faktisk går i den offentlige skolen.

For oss som er elever er det ikke sentralledelsen som er det viktigste, men de lokale gymnasiastutvalgene. I alle fylker finnes det mer eller mindre fungerende gymnasiastutvalg (GU). Disse jobber på lokalt plan med fylkesbudsjett, papirpenger, egenandeler på skoleskyss m.m. Nå er det ikke sikkert GU'et i ditt fylke fungerer helt topp, men hvis det skal forandres på må nødvendigvis flere engasjere seg. I og med at NGS er vår interesseorganisasjon er det også NGS som blir spurt hvis politikerne lurar på hva elevene mener (ikke det at de tar hensyn til det), og det er du som er med på å bestemme hva NGS mener.

I 16 år har NGS vært styrt, mange ville sagt vanstyrt, av Unge Høyre. Istedenfor å være en organisasjon som har kjempet for elevene og fremmet deres krav, har NGS vært en broilerfabrikk. Her har politiske ungdomsorganisasjoner, først og fremst Unge Høyre, kunnet forberede sine medlemmer på trygge og godt betalte arbeidsplasser på Løvebakken. Det er et ganske anseelig antall tidligere sentralstyremedlemmer i NGS som i dag sitter som statssekretærer, byråsjefer eller i andre kjekke stillinger (f.eks. Kaci Kullmann Five og Paul Chaffey)

Elevene har vært NGS' medlemmer og ikke særlig mer enn det. Det politiske arbeidet, i den grad det har vært noe, har for det aller meste vært i forhold til Departementet og statsråden. Dette er sikkert ikke så dumt når man tenker på at det er disse menneskene sentralstyremedlemmene skal jobbe sammen med seinere. For elevene har dette betydd fint lite. Den politikken som har blitt framlagt departementet er det

også bare et fåtall av elevene som har hatt kjenskap til. Det har vært viktigere for NGS å «vise fram» politikken sin i stortingskorridorene, enn å arbeide for at elevene (medlemmene) skulle ha mulighet til å påvirke den samme politikken

STYRT AV UNGE HØYRE I 16 ÅR

Politikken, som det har blitt hevdet har flertallet av 90 000 elever bak seg, har blitt vedtatt på landsmøtene. Et landsmøte i NGS blir ofte sammenligna med et sirkus, og noen synes dette er veldig gøy. Og klart sirkus er gøy, problemet er at det sjelden kommer noe særlig konkret ut av dem. Inntil i fjor satt Unge Høyre hvert år med et absolutt flertall i salen, og hvis stemmeledersystemet deres slo feil på en avstemming, vedtok de bare at salen hadde vært hjermedød i handlingsøyeblikket, og tok hele greia om igjen. Debatten på landsmøtet var totalt uinteressant, fordi man i utgangspunktet kjente utfallet av avstemmingene.

Som man sikkert forstår førte dette til fint lite nytenking.

I fjor var det første året at Unge Høyre ble redde for å miste makta si. Da vant de ledervalget med bare 18 stemmer. Dette burde vært et klart signal til det sentralstyret som da ble valgt, om at elevene nå ville ha noe nytt. Dette fikk de ikke, og på landsmøtet i år, 11.-13. mars, gjorde de rundt 200 delegatene slutt på 16 år med Unge Høyrevælde. Det var et knapt flertall som gjorde utslaget, men det var så absolutt et flertall.

En av de viktigste seirene de radikale vant var i spørsmålet om privatskoler. Spørsmålet om privatskoler er et av de viktigste spørsmålene i norsk skolepolitikk i dag. Skal vi bare sitte og se på at den offentlige skolen forfaller, og erstattes med privatskoler for de «kvalitetsbevisste» og pengesterke, eller skal vi kjempe for å gjøre den offentlige skolen til et sted å lære og et sted å være? NGS har nå bevisst at de står sammen med flertallet av norske elever; De som ønsker en bra skole, ikke bare for barn av direktører i det

sentrale Østlandsområdet, men også for barn av fiskere i Nord-Norge og resten av distrikt-Norges sønner og døtre.

ET ELEVSTYRT NGS?

Veien er fortsatt lang til et elevstyrt NGS. Å forandre en organisasjon som har vært så topptung som NGS er en krevende jobb, en jobb som umulig kan gjøres av sentralstyret aleine. Hvis vi skal få et reelt elevstyrt NGS må alle gi sitt bidrag. Den største faren ligger i at ledelsen skal vende tilbake til gamle synder. Det krever mye arbeid å vekke et skolepolitisk engasjement hos 90 000 elever, og det er vanskelig og tidkrevende. Det er tydelig at det da er blitt mye lettere å bli med på navlebeskuelse og intern krangling. Plutselig er det ikke elevene men ledelsen som er det eneste viktige (ja, også statsråden da). NGS-ledelsen, de siste åra, har fungert som månen, den har gått i ring, til tider vært pen å se på (for de som liker sånt), av og til lyst litt opp og det eneste praktiske den har kunnet bli brukt til er å reise dit med ujevne mellomrom.

TING KAN FORANDRES

Nå er det jo sånn at tingenes tilstand her i verden ikke er uforanderlige. Sannsynligvis er det lite norske skoleelever kan gjøre med statsrådens tekopp eller sentralstyrets navler, men det finnes det da også større og viktigere problemer å ta fatt på. Den offentlige skolen i Norge i dag bygges ned i et forrykende tempo; Vedlikehold og rengjøring blir av enkelte fylker redusert til det minimale og alternative undervisningsformer er en slags fjern drøm. Samtidig fjernes elevenes lille, og hardt tilkjempa rett til medbestemmelse gjennom diverse fristilingsprosjekter. For nesten hver dag som går blir det tydeligere at vi trenger en sterk interesseorganisasjon. Først når elevene står sammen utgjør vi en pressgruppe ovenfor politikere og andre som styrer. Og vil vi forbedre og beholde den offentlige skolen i dette landet, har vi faktisk svært få valgmuligheter!

JORUNN FOLKVORD

nstre om



Vi klarte, det vi klarte det!!!

På NGS-landsmøtet samles skoleelever fra hele landet. Det er vidt forskjellige mennesker med vidt forskjellige syn på verden. Det de har felles er interessen for skolepolitikk. Mange engasjerer seg også i debatten om de politiske ungdomsorganisasjonenes makt-kamp i NGS. Rebel har snakket med noen av de som var på landsmøtet om hvordan de syntes det var, og hva de tror vil skje framover. For å vise litt av bredden på landsmøtet, står det om folk er medlemmer i politiske ungdomsorganisasjoner eller ikke. Men det er ingen som representerer noe parti, bare seg selv.



Gine Wang, nyvalgt leder i NGS

Gine T. Wang 20 år, nyvalgt leder i NGS, medlem Sosialistisk Ungdom.

Jeg synes landsmøtet var veldig spennende. Det at avstemningene ikke bare gikk i en retning viser at folk tenker sjøl. Og selvsagt er jeg glad for at NGS har skifta politisk fortegn. Unge Høyre har i pressa prøvd å framstille det som om vi har tapt politikken, dette er feil. Det er for eksempel ikke sånn at radikale er mot lærerevaluering. Jeg føler at jeg greit kan stå inne for det aller meste av hovedsaksprogrammet. Jeg har også inntrykk at det Sentralstyret som har blitt valgt er innstilt på å samarbeide. Året som kommer blir et bra år, hvor vi kan legge et godt grunnlag for å få en elevstyrt organisasjon. Det vil være et mål for oss å trekke GU'ene mer med i arbeidet, sånn at hele organisasjonen blir med og drar lasset. Politisk kommer vi heller ikke til å være passive, vi har allerede hatt kontakt med lærerorganisasjonene angående skoleevaluering. Til slutt vil jeg si at jeg ikke ønsker å misbruke NGS. Selv om jeg er SU'er betyr ikke det at NGS nå er »SU-styrt», jeg er først og fremst NGS'er!

Ole Asbjørn Ness 17 år, Oppegård vgs., Akershus, medlem av FpU.

Det er bra at vi nå har fått et skifte i trenden. Unge Høyre har sittet på makten i 16 år, og i den tida har de gjort svært lite. Jeg ble også sjokkert over hvor desperate UH var etter å beholde makten. De ville at alle andre som hellet mot deres side politisk skulle gjøre som de ønsket. Men selvom jeg likte mange av end-

ringene på landsmøtet, er jeg uenig i den politiske retningen NGS nå har tatt. Det som er bra er satsingen på elevinnflytelse. Elever i den videregående skolen burde absolutt få lov til å bestemme mer over sin egen utdanning.

Snorre Arnesen 17 år, Kongsbakken vgs., Troms, uten partipolitisk tilknytning.

Jeg tror at dette har vært et viktig landsmøte. Mye nytt har skjedd, noe som antagligvis også skyldes de radikales intense jobbing før landsmøtet. Organisasjonsdelen i den vedtatte hovedsaken er svært god. Spesielt dette med å snu maktpyramiden er viktig. Spørsmålet er om det er vilje i NGS til å gjennomføre dette. NGS har jo lenge vært en broilerfabrikk. Kanskje »de fremadstormende unge menneskene» vil føle seg hemmet av å måtte trekke med seg en elevmasse på 90 000 elever. Uansett må man regne med at ting ikke kan gjøres så profesjonelt, hvis man skal klare å engasjere alle elevene.



Susanne Welle

Susanne Welle 19 år, Dønski vgs., Akershus, medlem av Unge Høyre.

Landsmøtet i år, og forsåvidt i fjor også, var mye jevnere enn de har vært tidligere. Personlig tror

jeg Gine blir en flink leder, men hun har et hardt år foran seg. Arbeidsprogrammet som ble vedtatt på landsmøtet er veldig omfattende, og i tillegg har hun lovt å gjøre NGS om til en elevstyrt organisasjon. Jeg tror akkurat den jobben krever mer enn et år. I forhold til elevene tror jeg noe av det viktigste er å fortsette rettighetsarbeidet. Det er jo også klart at jeg ønsker at NGS skal ha en moderat politikk og styre.

Hanne M. L. Haug 16 år, Katta i Trondheim, Sør-Trøndelag, uten partipolitisk tilknytning.

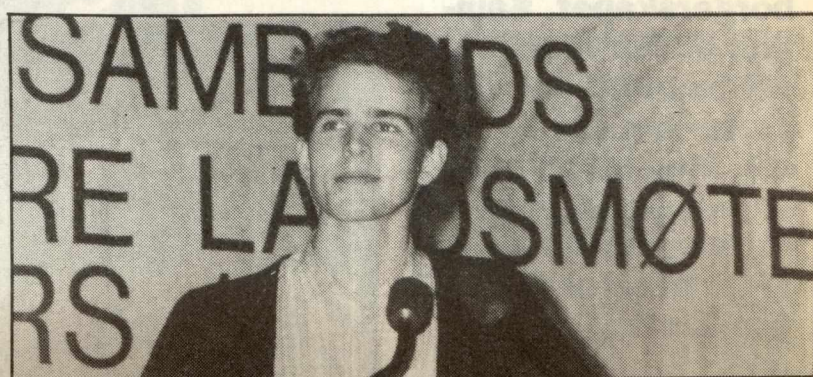
Jeg synes landsmøtet var frustrerende på en måte, det var så mye man var enig og uenig i men ikke fikk sagt noe om. Flere burde få prate, ikke bare de som er med i fraksjonene. Fraksjoneringa på landsmøtet var av og til sjokkerende utpekulert, vi »vanlige» elevene hadde få sjanser til å markere oss. Alikevel tror jeg det går an å skape et NGS for elevene. Her i Sør-Trøndelag er det et godt samarbeid mellom de fleste i GU'et, og det beviser jo at det er mulig. Forøvrig håper jeg at landsmøtet kan legges til Trondheim neste år.

Eva Kristin Hansen 18 år, Heimdal vgs., Sør-Trøndelag, medlem av AUF.

Det er kjempepositivt at NGS nå for første gang på 16 år har valgt en radikal ledelse. Jeg tror at det nå kan skje noe med organisasjonen, mens høyrefolka har sittet ved roret har ikke NGS som organisasjon utvikla seg noe særlig. Alt tyder på at den nye ledelsen tar organisasjonsarbeidet alvorlig. Det arbeidet de gjør vil bli grunnlaget for et bedre NGS, for jeg tror ikke de rekker å gjøre alt på et år. Det viktigste politiske vedtaket på landsmøtet, var at NGS nå går mot privatisering. Dette er uten tvil en av de viktigste sakene for norske skoleelever i dag.

Sarah Malling 17 år, Øvrebyen vgs., Hedmark, medlem av Sosialistisk Ungdom.

På landsmøtet ble jeg sjokkert over alle forsøkene på å manipulere delegatene. Jeg synes man



Bjørn J. Skaar, den første moderate lederkandidaten som ikke har vunnet siden -75

skal la delegatene på landsmøtet tenke sjøl. Uenighetene på landsmøtet var store, og innimellom virket det som om det hele gikk ut på vinn-eller-forsvinn. Selv om det er mange uenigheter innad i NGS, håper jeg at vi nå etter landsmøtet kan stå samla alikevel. Det var en veldig konstruktiv organisasjonsdebatt og dette er noe vi nå må jobbe videre med. Det beste for å beskrive hva NGS må gjøre er egentlig en klisje; nemlig å få med grasrota.



Mette Marie Krebs

Mette Marie Krebs 16 år, Foss vgs., Oslo, medlem av Rød Ungdom.

Det var bra med de store forandringene, de trengtes, selv om NGS ikke er ferdig forandra ennå. Noe av det beste er at politikken nå er i ferd med å snu. Nå er NGS mot privatskoler. Jeg tror ikke NGS'politikk tidligere har vært noe de fleste elevene har vært enige i. Det beste beviset på dette er jo det lave engasjementet blant elevene. Det som blir viktig for NGS nå, er å jobbe mer i forhold til elevene, men det er også viktig at flere elever blir med og engasjerer seg. Kanskje NGS nå kan bli en elevorganisasjon, og ikke bare et pampereir!

Bjørn Johnny Skaar 19 år, mo-

derat lederkandidat, medlem av Unge Høyre

Først vil jeg si at de radikale vant en taktisk seier. De hadde et hovedsaksforslag som var kjemisk rensket for politikk, og i stedet kjørte de på kritikk av organisasjonen og ledelsen. De radikale har også gitt store løfter om at NGS nå skal bli en organisasjon for elever, og ikke for pampere. Dette løftet tror jeg det blir vanskelig å holde. Etter min mening var det et moderat flertall på landsmøtet, noe som viser seg i de politiske vedtakene. Det vil bli vanskelig for de radikale å sitte og styre med en moderat politikk. Jeg tror de moderate vil ta over på neste landsmøte igjen, fordi elevene ønsker en moderat politikk. Uansett er jeg enig i at det er bra med nytt blod i organisasjonen, det er ikke bra at en gruppe mennesker får ha monopol på ledelse, slik endel Unge Høyre-medlemmer har hatt det.

Håvard Femtehjell 17 år, Frydenberg vgs., Østfold, uten partipolitisk tilknytning.

Etter et sånt landsmøte blir man sittende igjen med blanda følelser. Jeg synes det har vært endel skitne triks fra begge sider, men hvis Gine holder det hu har lovt, tror jeg NGS kan bli en organisasjon for elevene. Som det er nå, har NGS mest blitt brukt til intern krancling om ubetydigheter istedenfor jobbing for elevenes interesser. Med dette landsmøtet har vi fått røska litt opp i gamle stivna former. Arbeidet videre med NGS vil kreve nytenking fra alle leire, uansett politisk farge, og det er viktig.

LAND-FORBJUDNING ARBEIDERE I ALLE

DEBATT

Samling,- ordet som vekker gru og får det til og gyse nedover ryggen til folk, ikke bare i de røde rekke- ne, men også hos borgerskapet. Sam- ling er for mange er ett bannord når vi prater om det i prak- sis. Men av en eller annen grunn er alle for samling i teorien. Men hvorfor ikke i praksis?

Den knytta neven Sym- bolet vårt er et symbol som er gjenstand for avsky så vel som be- undring. Arbeider- klassens symbol. Symbolet til frigjørings- organisasjo- ner rundt omkring i hele den vide verden. Symbolet som viser den samla krafta til et folk, til en klasse. Vårt symbol. De revolusjonæres sym- bol.

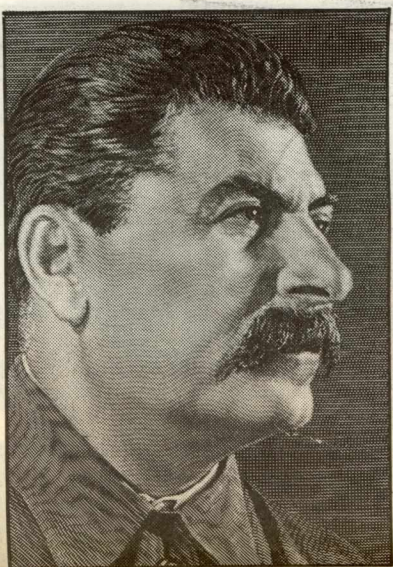
Men er det riktig at vi bruker dette symbolet, er det vårt symbol, symbo- let til de revolusjonære kreftene i Norge? Er vi samla, her i landet er det nok desverre ikke det, her er borger- skapet mere samla enn det vi er. Her til lands splitter man seg for ett godt ord innimellom.

VI ER BEST

Hvorfor splitter man egentlig, er det fordi lederen er stygg? Mange ganger er det fordi den gamle organisasjonen »har svikta revolusjonen», eller fordi »de har svikta arbeiderklassen». Har det virkelig vært en revolusjon i Norge i det siste eller er det noen revolusjonære som har organisert majoriteten av arbeiderne i det siste? Nei det er nok desverre slik at det som var av samlede arbeiderkrefter under en ren rød fane, lærer vi om i historie- timene på skolen.

Hvorfor splitter man da, det har jo ikke vært noen revolusjon og svikte og ikke er det noen som har samla arbeiderklassen heller. Mesteparten av den politikken som drives i dag er enkeltsaker som man jobber med en liten stund og som man senere dropper og så tar man dem kanskje frem igjen om en stund.

Når man prater om samling er det mye rart man får høre, men stort sett er det begrunnelser som lyder »vi kan da ikke jobbe sammen med noen som mener...» Samtidig sier de gjerne når man er usikker på omm man skal melde seg inn : »Du må jo ikke være enig alt vi står for for og kunne være medlem her, vi krever da ikke at det skal være kollektiv bevissthet i organi- sasjonen vår.» Såvidt jeg kan skjøn-



Josef Stalin 1879-1953. Mannen som opp- graderte sekretær-yrket.

ne er disse to innbyrdes motstridende. Sier man det ene kan man ikke si det andre.

Det er sjelden vi får høre om hvor dårlig organisert organisasjonen eller partiet er. Det er oftere man får høre at de eller de har gæern tolkning av Marx, eller, IS er jo trotskister, og han gjorde eller mente slik og sånn, og det mener vi er feil. Derfor vil ikke vi samarbeide med dem. Det er ingen eller ihvertfall få som har tenkt over det at man ikke faktisk ikke behøver å strebe etter en kollektiv bevissthet i en samla organisasjon heller.

SAMLING/SPLITTELSE I HISTORIA

Historia kan som kjent vise seg å være kjekk og ha: » Si meg hvem du var, og jeg skal si deg hvem du er.» Det vil med andre ord si at man ut ifra enkelt vedtak opp igjennom tide- ne kan man si hva slags organisa- sjon/parti det er nå. Ut ifra dette kan man jo si at enkeltvedtakene er vikti- ge. Et av de viktigste enkeltvedtak i historia er vel sansynligvis det som ble gjort i den tredje internasjonale da Stalin vedtok at ordet sosialdemokrat skulle byttes ut med sosialfascist.

Dette vedtaket er som kjent mye av grunnen til at Hitler kom til makta fordi det tyske kommunistpartiet, som var sterkt stalinistisk på den tida (ca.1927-37), ikke ville samarbeide med sosial- demokratene som jo var fascister i rød drakt. Dette la grunn- laget for at Hitler og NSDAP fikk gjøre mye rart opp igjennom de neste 10-15 år.

Det historiske er altså kjekt å stu- dere, men det er også viktig da at man bruker erfaringene riktig. Man



V.I.Lenin. Moskva, 1.Mai 1920. Foto: Filmbild.

kan vanskelig si i det ene øyeblikket at det var feil av det tyske kommu- nistpartiet ikke å samarbeide med sosialdemokratene i det ene øyeblik- ket og så litt etterpå gå ut og si at man ikke kan ha en samla revolusjonær organisasjon.

Og merk, jeg sier IKKE at man bør gå hen og ha et varmt og godt samarbeid med DNA eller SV som er sosialdemokratene her til lands nå for tida. Men til og med SV går det an og leke med en gang i mellom selv om disse sosialdemokratene er stort sett jævla sirævva av seg, hjel- per det ganske godt å stikke dem med en nål der bak. Sokrates pleide i sin tid å si at staten var som en hest som var blitt altfor stor og treg til selv og kunne komme i aktivitet og at det derfor var hans oppgave og være som en innpåsletten klegg og erte opp staten til og bevege på seg.

Dette er også vår oppgave overfor parlament og parlamentarikere nå i dag, men vi har også en annen oppgave som er vel så viktig. Vi skal være der folk er, og vi skal organisere de arbeidene massene til og gå imot hele det parlamentariske systemet som er borgerskapets system. For å klare dette hjelper det lite eller ingenting og dele opp den samla knyttneva i stadig mindre biter helt til hver organisasjon er omtrent like slagkraftig og like irriterende som en avklipt negl som et borgersvin trækker på der den ligger på badegulvet tidlig om morran. I og for seg ett irritasjonsmoment men det



Mao Zedong taler til 2. plenum i 7.sentralkomiteemøte 1949 (ved makto- vertagelsen i Kina).

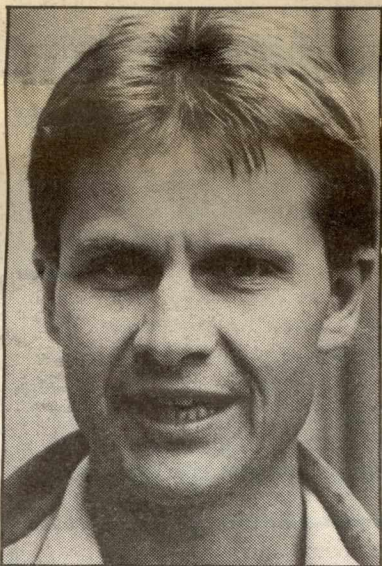
fører ikke til annet enn at vedkom- mende borgerjævel bare er mere på- passelige med og rydde opp negl- restene neste gang han/hun klipper dem.

HVEM TJENER PÅ SPLITTELSE

Vi har vel alle en eller annen gang sit- tet og lurt på hvorfor i all verden na- zisvina er så teite og splitter seg hele tida. Det er i og for seg greit og lo- gisk nok. For det første er det helt kult fordi jo merre splitta de er jo sva- kere står de. For det andre er det lo- gisk fordi naziene bygger på en sterkt autoritær ideologi (i den grad de har noen) og fordi de fleste nazienes høyeste mål er og kunne herske over andre ved og være »fører».

Men hva i all ... har dette med oss og gjøre? Jo for det første så ser vi det latterlige i at naziene til stadighet splitter seg. Samtidig som vi både titt og ofte har splittelser eller av- skal- linger i våre egne partier/organisasjo- ner. For det andre har naziene i det minste et mål med sine splittelser: personlig hegemoni. Mens de fleste splittelsene i våre egne rekker er grunnet ut ifra enkeltvedtak som stort

LAND - FOREN DERE ARBEIDERE I ALLE



"Nå klarte jeg å snike meg med i denne avisa også." Erik Solheim. Foto: Klassekampen.

sett ikke er annet enn en av mange ting som er fullstendig løsrevet fra sammenhengen og helheten.

Og en ting er ihvertfall sikkert og det er at det er oftere at folk melder seg ut organisert eller ikke fordi ledere er et rasshøl til å jobbe og ikke kjenner til det vesentlige av det Mao eller Engels mente og sa, enn at folk melder seg ut av personlige maktinteresser. Og takk og lov for det.

HVORDAN I H...ete SKAL VI SAMLE OSS DA???

En samling behøver nødvendigvis ikke og gå ut over de forskjellige org./partienes integritet, vi behøver ikke og bekymre oss for at noen skal kuppe en samla organisasjon fordi det ikke vil la seg gjennomføre på lang sikt. Vi behøver alle de partiene vi har i dag og vi behøver de uenighetene som er for og kunne holde liv i en god og fruktbar debatt.

En organisasjon eller et parti som



Lev Davidovitsj Bronstein (Leo Trotsky) 1879-1940.

lukker seg inn i seg selv vil virke frastøtende og ekkel på folk flest. En organisasjon som krever for mye teoretisk kunnskap blir sakte elitepreget og får sakte rekrutteringsproblemer. Det er betegnende at de fleste organisasjonene som opplever splittelser er gamle barka organisasjoner som har lang historie, hvorfor? Det mest nærliggende er å tro at det er fordi debattene henger seg opp.

Det er de samme som debaterer de samme problemene og kommer til stadighet tilbake til de samme løsningene. Vi må rekrutere nytt blod. Dersom man hadde hatt ett forum der det var mulig å diskutere disse spørsmåla med andre org./partier men der det også finnes uavhengige folk der vil en debatt vanskelig kunne gå i stå fordi det her stadig vil komme inn nye impulser og nye synsvinkler.

Dermed vil det bli vanskeligere å splitte. I ett slikt forum må det altså være en del ting som er fastlagt: For det første må en slik organisasjon være åpen for alle, organisasjoner, partier, uavhengige enkeltmedlemmer, skolelag og fagorganisasjoner. For det andre må man sikre at ingen blir overkjørt eller oversett. Ingen må



Yassir Arafat. Leder av den Palestinske frigjøringsorganisasjonen- PLO. Foto: Are Hovedenak

heller få mere makt enn det de fortjener.

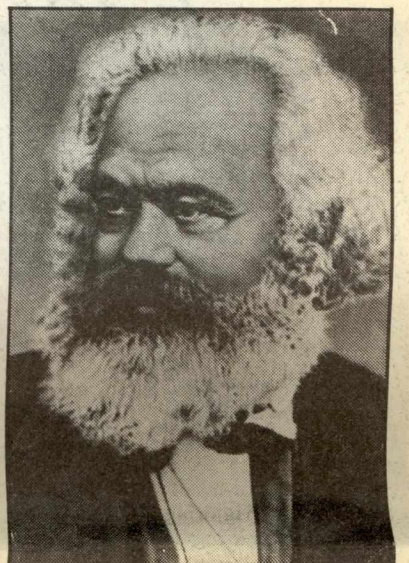
Det betyr at et enkeltmedlem må sikres retten til å komme inn i styrende organer selv om det er div. org./partier som stiller kandidater til samme verv, må ikke disse ha fortrinnsrett bare fordi de har et parti i ryggen. Det er nemlig ikke sånn at en person blir no dyktigere av og være medlem i f.eks NKS. For det tredje må det sikres at ingen org./parti får mere makt enn det andre org./partier har uten at de fortjener det. Dvs. ingen org skal kunne kreve makt bare fordi de har flere medlemmer enn det andre har, de må også kunne vise til aktivitet.

Det betyr at en org. som SU ligger tynt an i kampen om verv fordi de har en hel haug med medlemmer og ingen aktivitet, (det lille som er av aktivitet er så sentralstyrt at det ikke kan regnes med).

PROBLEMENE MED EN SAMLING

Hva er så problemene med en samling når alt høres så fint ut, det er jo nesten bare gullog røde revolusjonære som kommer ut av en samling høres det ut som her. Vel helt sånn er det jo desverre ikke da. Det krever en hel del mere enn bare det og slå hodene sammen, da det lett fører til at man bare får en hel del med kuler i hue.

Altså må det mere til enn bare enn



Karl Marx 1818-1883. Største Sitat: "Jeg er ingen marxist" (Karl Marx brev).

sammenslåing av hodene. Man må også slutte sammen kroppene, ja for ellers for man vondt i nakken. Ett hode og to kroppar som drar i hver sin retning (huff og huff for ett syn det må bli, i beste fall ender det med katastrofe). Nok om det, det som trengs er da koordinering av aktivitet. Verving/rekruttering av uavhengige revolusjonære som i dag står utenfor partiene fordi de syns at det er latterlig å diskutere om man skal legge Stalin eller Lenin til grunn for gjennomføringa av revolusjona som vi jo sikter mot en gang der framme...

En samling vil nødvendigvis kreve en del jobbing i begynnelsen men etter hvert vil mye av det arbeidet gå av seg sjøl og bli enkelt og rutinepreget. Det vil også bli lettere og opprette ett nettverk av aksjonister som kan gjennomføre en rask mobilisering for og vise vår avsky mot alt som er stygt og vondt her i verden. Det som kanskje krever mest jobbing er den jobbinga de for- skjellige organisasjonene må gjøre med seg sjøl, noen må innse at de ikke lenger er ungdommer, noen må innse at de ikke kan styre en massebevegelse fra toppen.

Og sist men ikke minst må man slutte og bruke adrenalinet på å krangle med oss sjøl. La oss heller begynne å samle sammen fingerstumpene neglebitene og lappe sammen knyttneva vår for så ikke lenger la borgerjævlene trække på bare en neglebit om morran men rett og slett sparke inn baderommsdøra hans, slå ned drittsekken for så og trampe på hans negler istedet. La Marx's ord komme til rette: PROLETARER OG UNDERTRYKKTE I ALLE LAND FOREN DERE!!!

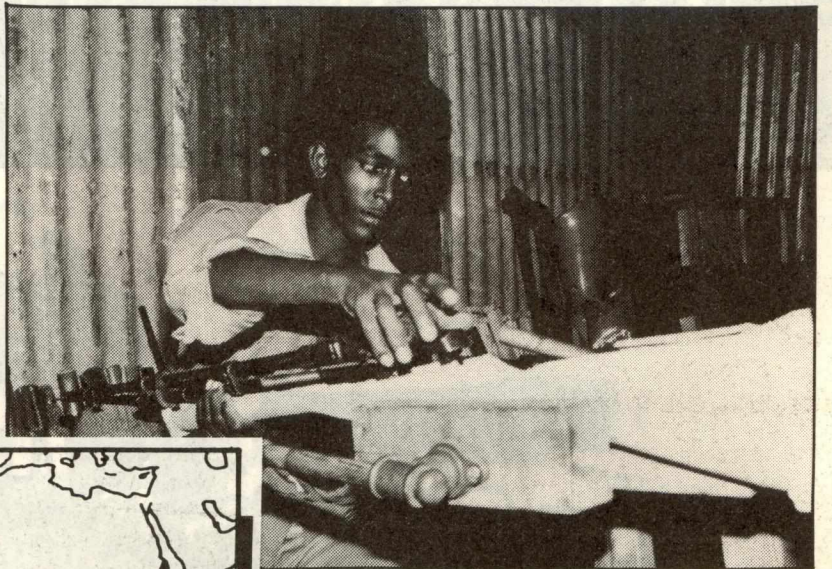
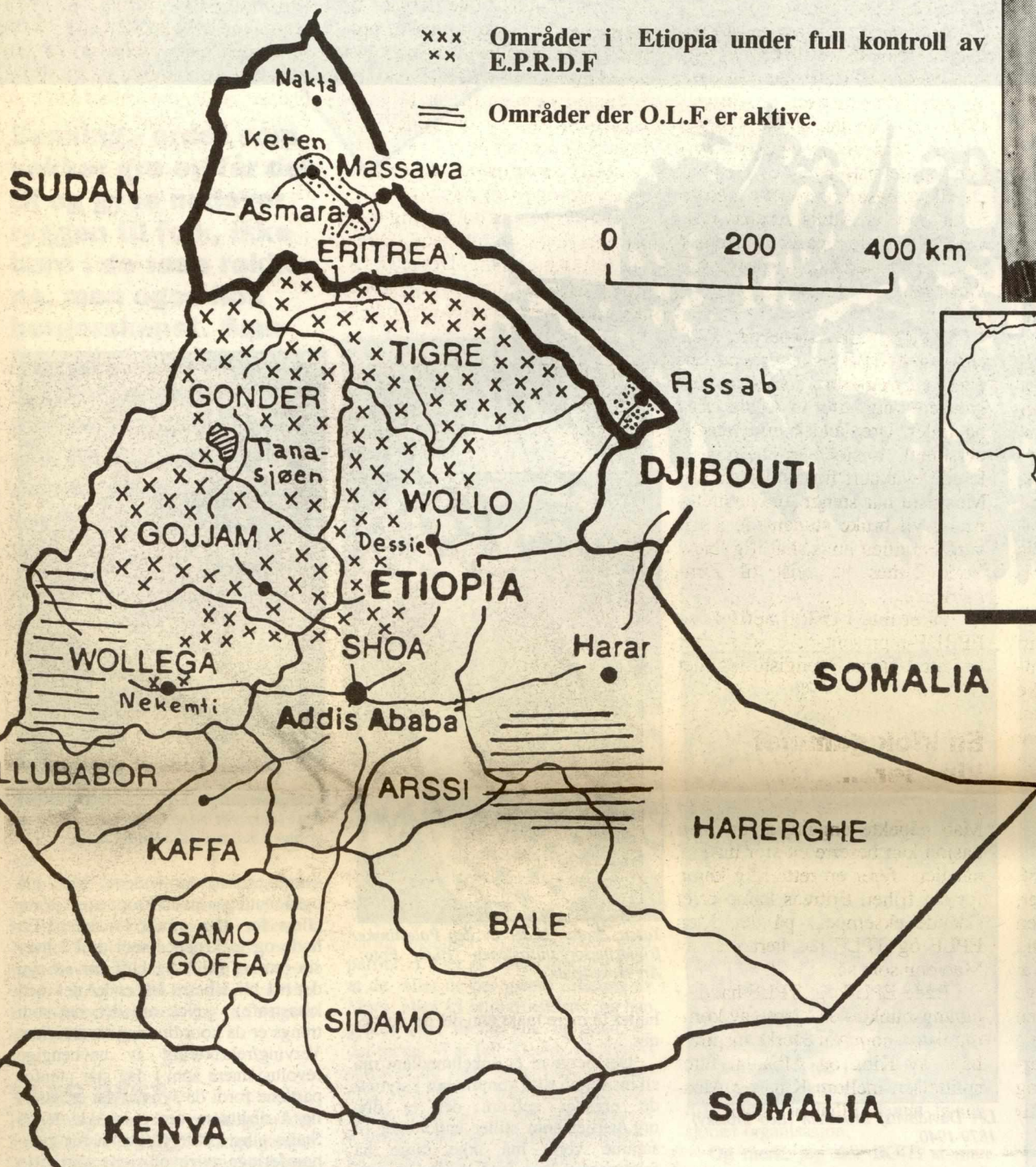
Gudmund Kristiansen

ERITREA 1991:

⋯ Etiopisk-kontrollert område i Eritrea. Resten er frigjort.

xxx Områder i Etiopia under full kontroll av E.P.R.D.F

≡ Områder der O.L.F. er aktive.



Eritreiske våpenverksted 1979. Frigjøringshæren var på denne tida trengt opp i Eritreas nordøstlige hjørne. Foto: Klassekampen

napalmen og splintbombene, alt er levert fra Moskva. Mengistus hemmelige politi ble bygd opp av Øst-Tyskland.

Eritreerne har måttet erobre våpnene fra fienden, og klare seg sjøl. Ingen av de mektige ville støtte dem: Ikke FN. Ikke OAU (Organisasjonen for Afrikansk Enhet). Ikke europeiske land. Ikke afrikanske land. Ikke Saudi-Arabia engang, selv om de gjerne ville svekke Etiopia. Eritreerne, spesielt EPLF, har vært for sjøls-tendige for saudi-herskerne. (EPLF står for Eritrean People's Liberation Front. Den ble dannet i 1970, og er den dominerende frigjøringsfronten i Eritrea).

Hvorfor sultet de ?

Alle veit at mennesker sultet i Etiopia og Eritrea. De sultet i 1974 og i 1984-85. Og de sultet i år. Svært mange kommer til å sulte i hjel, om det ikke snart kommer mere hjelp. Men hvorfor sultet de ?

Eritrea og Nord-Etiopia er et varmt og tørt område, der avlingene fort slår feil om sommerregnet svikter. Og riktignok har tørken vært ille de årene vi snakker om. Men folk kan klare tørkeår i denne delen av verden, de er kjent med det. Handelen går, de selger husdyr og verdier, handler korn fra Sudan og andre steder.

Men i 1974, i Nord-Etiopia, hadde føydalstyret tynt folk så de ikke hadde noe å gå på. Siden har krigen tatt alt folk eier, handelsveiene er stengt, unge menn er soldater. I Eritrea er husdyrene drept, folk er på flukt, mange landsbyer er brent. Da sultet de, når tørken kommer.

Mer enn det: Sult er politikk. Mengistu-regimet har bevisst prøvd å hindre mat i å nå Eritrea og de opprørske områdene i Tigray. Han har ønsket å drive folk på flukt. Han har brukt sulten som påskudd til å tvangsflytte folk. En del av de frivillige organisasjonene, som norske Kirkens Ndhjelp og Norsk Folkehjelp, skal

Etiopia, på Afrikas horn. Militærstyret veltes av en folkelig revolusjon.

I tretti år. Det er utrolig lang tid. Tenk over det: Siden NITTENSEKSTIEN. Eritreas frigjøringskamp har pågått siden 1961.

I hele den tida har eritreerne levd med okkupasjon, undergrunnsarbeid, stadig nye falne, stadig nye landsbyer ødelagt, frykt, bombefly, skyttergraver - eller med flyktningetilværelsen.

Men egentlig er kampen enda eldre. Den begynte rett etter annen verdenskrig, da de seirende maktene skulle bestemme skjebnen til det slagne Italias kolonier. Keiser Haile Selassie i Etiopia ville ha Eritrea. USA støttet han, for det passet deres interesser. Og Norge støttet han, for det passet

USA. Det var uenighet i Eritrea; kirka var for keiseren, men stadig flere var mot. Det endte med at FN la Eritrea i føderasjon med Etiopia.

FN garanterte Eritreas demokratiske rettigheter i føderasjonen, jada. Men se, da saken var «ordnet», og Haile Selassie begynte å bryte avtalen, var FN blitt stakk døv. Tilslutt okkuperte keiseren Eritrea. Eritreerne skreik, men ingen hørte. Så måtte de begynne å slåss. Det var i 1961.

Etiopia: Et afrikansk imperium

Det er en alminnelig myte at alle nasjonale kamper i Afrika kommer av at de europeiske kolonimaktene trakk grensene tilfeldig. Det snakkes om «stammemotsetningene» i afrikanske stater. Ofte lukter dette snakket litt av et syn på Afrika som «primitivt». I Etiopia er det iallfall bare tull.

Det europeiske stormaktene klarte nemlig ikke erobre Etiopia.

Italia prøvde, men ble slått i 1896 av hæren til kong Menelik av Shoa, som med den etiopiske kirkas velsignelse kalte seg Keiser av Etiopia. Kong Menelik var en klassisk føydal hersker fra den amhariske nasjonen. De amhariske føydalherrene hadde siden middelalderen lagt andre folkeslag under seg. Da Menelik klarte å slå Italia, brukte han sjansen til å bygge seg et virkelig imperium. Dagens Etiopia er et av Afrikas største land i folketall. Bare 15 % av folket er amharer. Men staten er amharisk, tvers igjennom.

Det Haile Selassie («Kongenes konge», «Løven av Juda») gjorde da han innlemmet Eritrea, var å bygge imperiet større. Brutalt og hensynsløst. Som andre gode, kristne keisere. Det er

ganske logisk at europeiske statsledere likte fyren. Og den «kommunistiske» diktatoren Mengistu Hailemariam har bare fulgt opp keiserens politikk, under masse røde slagord.

Med alle stormakter mot seg.

Likevel selv om Etiopia er stort, hadde de neppe klart å holde Eritrea nede aleine. Det viste seg etterhvert at eritreerne sloss hardt. Men Etiopia var et strategisk land i stormaktenes spill. Særlig hvis Etiopia kunne holde på den eritreiske kysten. Litt krig gjorde bare saken grei, det gjorde Etiopia mer avhengig av «hjelp».

USA spilte dette spillet helt til Haile Selassie falt i 1974. Siden har Sovjet spilt det. Det virkelige folkemordet i Eritrea er gjort med sovjetiske våpen og sovjetiske «rådgivere». Flyene, tanksene,

ENDELIG FRIHET ?

ha stor ære for å ha stått mot dette spillet. De har virkelig prøvd å hjelpe alle som har trengt det, og samarbeide med eritreerne.

Men spillet om maten pågår fortsatt. I år har US-AID stoppet all leveranse til mattransportene fra Sudan. Åpenbart i et forsøk på å presse EPLF til en fredsløsning som passer USA. Heldigvis klarer de neppe det, nå. Men spillet kan koste titusenvise av mennesker livet.

Da krigen vendte

Den eritreiske frigjøringskampen har vært nær seier en gang før, i 1977. Da var bare noen få byer igjen på den etiopiske hærens hender. Men så gikk Sovjet massivt inn. I 5 år hadde motstandsstyrkene nok å gjøre med å forsvare et baseområde rundt den lille, utbombete byen Nakfa i nordvest. I 1982 satte Mengistu inn en kjepeoffensiv, som skulle knuse «bandittene» en gang for alle. Men hæren hans kjørte seg fast, med enorme tap av menneskeliv.

Og så, i 1984, begynte eritreerne å vende krigen: De angrep etiopiernes sterke garnisoner ved kysten utenfor Nakfa, og knuste dem. De frigjorde også noen garnisonsbyer for en kort periode, og fikk med seg mye våpen. Siden har det bare gått en vei:

1987: Gjennombrudd av skyttergravene ved Nakfa. 1988: Knusende seier ved den etiopiske hovedgarnisonen Afabet. Mengistu måtte rømme hele vest-Eritrea. 1990: Erobring av havnebyen Massawa. Dermed var den etiopiske hæren omringet, og alle forsøk på utbrudd ble slått tilbake. Utpå våren røyk en rekke byer sr for hovedstaden Asmara. 1991, til nå: EPLF har tatt alle havnebyene sørover langs den smale tarmen av landet. De er nå rett utenfor Mengistus siste havneby, As-sab.

Den omringete etiopiske hæren i Eritrea virker helt ute av stand til å snu situasjonen. Men i antall er den fortsatt formidabel. Og den står i Asmara, som er en by nær Oslos folketall. Så hvordan slutten skjer, er viktig for eritreerne.

Opprør i Etiopia

Det fins et ordtak om å ifte en stor stein for å slippe den på egne føtter. På Mengistu passer dette godt. I forsøket på å holde Eritrea nede har han tynt alle Etiopias folk og nasjoner forbi bristepunktet. Samtidig har folk lært av eritreerne og EPLF og fulgt deres eksempel. EPLF har dessuten aktivt hjulpet til i oppbygningen av motstandskamp andre steder.

De to viktigste opprørsbevegelsene de siste årene har vært TPLF (Tigray People's Liberation Front) og OLF (Orom Liberation

Front), som begge ble startet rundt 1975.

TPLF er den sterkeste. De har allerede i mange år kontrollert landsbygda i hele Tigray. I motsetning til EPLF slåss de ikke for løsrivelse, men for et nytt, demokratisk Etiopia med like retter for de ulike nasjonene. Dette er ganske naturlig, for Tigray har ikke som Eritrea en egen historie atskilt fra Etiopia forvrig.

OLF går derimot primært inn for et uavhengig Oromia. Dette er forståelig, for de oromiske områdene ble erobret av den amhariske staten ved rein rovkrieg. Og oromere har i alle år blitt behandlet som slaver og mindreverdige av amharene. Samtidig er det praktisk vanskelig, for oromerne utgjør nesten halvparten av Etiopias befolkning. Områdene deres, i midtre og søndre Etiopia, er i dag ganske innvevd i andre områder. Etiopias hovedstad Addis Abeba ligger for eksempel i gammelt oromo-land.

OLF er ikke like sterke som TPLF militært. De har bare kontroll over deler av den oromiske landsbygda, og har tatt få byer. Det er likevel snakk om svære områder, og de har hatt framgang siste året.

Mot veis ende ?

Etter EPLFs seire i Eritrea i 1988 begynte også TPLF å erobre byer, i Tigray. En motoffensiv fra den etiopiske hæren ble fullstendig knust våren 1989. Så knust at TPLF overtok hele Tigray. Nye regjeringsoffensiver om høsten gikk like dårlig. TPLF begynte å gå sørover. To amharisk-dominerte motstandsorganisasjoner og en nylig opprettet oromisk organi-

sasjon har sluttet seg til, og sammen har de dannet EPRDF - «Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front».

Alle forsøk fra regjeringshæren på å drive dem tilbake har gått gale veien. EPRDF har fått mer og mer kontroll over provinsene Wollo og Gondar. Og nå, i 1991, tok de plutselig provinsen Gojjam, og de siste byene i Gondar. De sikret også kontrollen i nordre Shoa, som er Addis Abebas provins. Rett før påske Nekemti, som er hovedstad i provinsen Wollega.

EPRDF arbeider nå for å bli enig med OLF og andre om en overgangsregjering som kan organisere valg, etter at Addis Abeba faller. Utenlandsk ambassadepersonell, misjonærer etc. blir allerede evakuert fra Addis Abeba. Mengistu har stengt universitetene og vil bruke studentene i krigen. Familien hans skal iflg. New York Times ha reist til Zimbabwe.....

På et møte i Oslo i april sa en EPRDF-representant: «Vi har vedtatt å fjerne Mengistu-regimet i 1991.»

En klok gammel kineser....

Mao påpekte engang at en liten nasjon kan beseire en stor nasjon, når den fører en rettferdig kamp for sin frihet. Eritreas kamp er et slående eksempel på det. Men EPLF og TPLF har lært mer av Mao enn som så.

Både EPLF og TPLF hadde i utgangspunktet en kjerne av kommunister, som var sterkt inspirert både av Kina og Albania. Etter splittelsen mellom Kina og Albania støttet de albanernes syn.

EPLFs program for tida etter seieren har etterhvert utviklet seg langt vekk fra dette: Allerede i 1987 programfestet de flerpartistyre, og det økonomiske programmet er nasjonalt og nærmest sosialdemokratisk. TPLF sto på Albania-modellen til for få år siden, men nå har de og EPRDF kommet etter EPLF.

Men ser en på de prinsippene disse bevegelsene har brukt i frigjøringskrigen, er det tydelig at de har lest Maos militærteori. Og de har lest den grundig. Det er få frigjøringsfronter som til de grader har fulgt «prinsippene for folkek-

rigen» som EPLF og TPLF har gjort.

For meg forteller det at som veiledning for kamp står den kommunistiske teorien like sterkt som noen gang. Teoriene for det sosialistiske samfunnet og sosialistiske lands praksis har kommet i miskreditt blant verdens folk. Det er høyst forståelig. Men hvis det fører til at folk også glemmer de kamperfaringene som er oppsummert i kommunistisk teori, har de undertrykt mistet et avgjørende våpen i kampen mot alle undertrykkere

TORE SIVERTSEN



Det eritreiske folket står foran en stor seier, frigjøring etter 30 års kamp. foto : Klassekampen



Fra brosjyren "Eritrea- et folks kamp for frihet" (EPLF)

REBELL

Rød Ungdoms magasin,
Gjøteborggt. 8, 0566 Oslo.



1. MAI – ARBEIDETS DAG

SE OPP FOR ETTERLIKNINGER -
MELD DEG INN I RØD  UNGDOM NÅ !